

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHADET
Dile Getirilen Şahitlik
Yayın No: 19

Kitabın Adı: *Şüphelerin Giderilmesi*
Yazarı: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *davetvecihad.com*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Son Okuma: *Serdar Giray*
Kapak Tasarım: *Mehmet Can*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*
Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *15.05.2010*

GENEL DAĞITIM
Yenda Dağıtım
0 212 520 98 21
İstanbul

Tağutların Yardımcılarına Dair
ŞÜPHELERİN GİDERİLMESİ

Ebu Muhammed el-Makdisî

İLETİŞİM

Web : www.sehadet.info

msn : admin@sehadet.info

Tel : 0 507 332 10 02

ise diğer Müslümanlar içindir. Bundan dolayı bu daha faziletlidir."³

Hiç şüphesiz ki günümüz bid'atlerinin en büyüklerinden bir tanesi sapkın Mürcie ve Cehm bin Saffan'ın mezhebini din eden, buna karşılık kendilerini "*selefi*" olarak isimlendiren dalalet fırkalarının ortaya attıkları bid'atlerdir. Bir taraftan "İman dil ile ikrar, kalp ile tasdik, azalarla da amel" söylemini dillerinden düşürmeyen ancak iş pratik uygulamaya gelince inkar, tekzib ve istihlal şartları olmadıkça apaçık küfür amellerinin imana zarar vermeyeceğini iddia eden bu sapkın taifenin ümmete verdiği zarar günümüz tağutlarının zararlarını kat be kat geçmiştir. Zira günümüz tağutlarının küfrü açık, zulmü aşikardır. Gerek sahih akideye sahip İslam erleri gerekse aslen sahih bir akideye sahip olmamakla birlikte hakkı arayan kesimler günümüz tağutlarının küfrüne ve zulmüne bizzat tanıklık etmektedirler. Ancak tağutların müdafaa edilmesini kendilerine vacip gören bu sapkın bid'at ehli taife bu saptırma işini sinsice yürütmekte, tam anlamıyla sırtına kuzu postunu geçirmiş kurt gibi hareket etmekte, batıllarını sureti haktan görünerek yaymaya çalışmaktadır.

Bu sapkın güruha göre günümüz tağutları bizzat itaat edilmesi, desteklenmesi gereken liderlerdir. Yaptıkları küfür fiillerine gelince... Bunların hiç biri (bid'at ehline göre) zaten küfür amelleri değildir ki... Allah'ın kitabına sırt çevirip teşride bulunmaları, yeni anayasalar ihdas etmeleri, Allah'ın emirlerini bütünüyle terk etmeleri, Allah'ın haramlarını meşrulaştırmaları, doğulu ve batılı kafirleri dost edinmeleri, efendileri ABD'nin çıkarları uğruna kendi topraklarında mücahidlere karşı savaş ilan etmeleri, İslam'ın apaçık emri olan cihad ahkâmını "terörizm" olarak isimlendirmeleri, Allah'ın diniyle istihza edilmesine müsaade etmeleri...

³ İmam Ahmed'in bu kavlini Şeyhul İslam İbn-i Teymiye Mecmuu-l Fetava'da (28/231/232) nakleder ve nefis bir şekilde açıklama getirir.

Sunuş

Bütün hamdler "*Ve şüphe yok ki galip gelecek olanlar mutlaka bizim ordumuzdur*" (37 Saffat/173) diye buyuran alemlerin Rabbi Allah'a özgüdür.

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır"¹ diye buyuran Rasulullah'a salât ve selam olsun.

Şeyh Abdurrahman Ebu Batîn (*Rahimehullah*) "*Taifetul Mansura'nın*" daima galip geleceği yönündeki hadisın açıklamasında şöyle der:

"Burada kastedilen her zaman kılıç yolu ile galip gelmek değildir. Buna karşılık Taifetu-l Mansura her zaman hüccet ve delil bakımından galip gelecek ancak bazı zamanlarda da kılıç yolu ile galip gelecektir."

Şeyhul İslam İbn-i Teymiye (*Rahimehullah*) şöyle der:

"Bid'at ehline karşı mücadele eden kimse mücahiddir."²

İmam Ahmed (*Rahimehullah*)'e "Nafile namaz kılan, oruç tutan, itikafa çekilen adam mı daha faziletlidir yoksa bid'at ehline karşı mücadele eden adam mı" diye sorulduğunda o şöyle cevap verir:

"Kişinin namaz kılması, oruç tutması, itikafa çekilmesi ancak kendi nefsi içindir. Buna karşılık bid'at ehli ile mücadele etmesi

¹ Sahihi Müslim

² Mecmuu-l Fetava,

Onların karanlıklarda bocalamalarının neticesi ise her daim tağutlarını müdafaa etmek olmuş, tağutlarına İslam elbisesi giydirmeye adına bütün ömürlerini heba etmişlerdir. Hiç şüphesiz günümüz İslam hareketlerinin karşılaştığı en büyük zorluk da bu noktada başlamaktadır. Bir tarafta Allah'ın indirdiği hükümleri iptal edenlerin "*kafir*", "*fasık*" ve "*zalim*" oldukları gerçeği diğer tarafta ise sırtlarında kuzu postu ile gezinen kurtların günümüz tağutlarını tezkiye etme çabaları...

"İşte günümüz İslami hareketlerinin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk salih müslümanların yolu ile suçlu müşriklerin yolunun açık açık belli olmaması, işaret ve özelliklerin karışması, isim ve sıfatların birbirine girmesi, yolların ayrılış noktasını seçemeyecek kadar bir şaşkınlığın egemen olmasıdır.

İslâmî hareketlerin düşmanları bu gediği çok iyi biliyorlar. Bu yüzden gediğin biraz daha genişlemesi, sorunun laçkalaşması, birbirine girip karmakarışık olması için yoğun çaba sarf etmektedirler. Öyle ki, gerçek sözü açıkça söylemek insanı, alnından ve ayaklarından bağlayan bir töhmete düşürür. "*Müslümanları tekfir ediyorlar*" töhmetine... İslâm ve küfür konusunda hüküm verme, bu konuda insanların örf ve geleneklerine başvurma sorununa dönüşür, yüce Allah'ın ve peygamberinin -salât ve selâm üzerine olsun- sözlerine değil.

İşte en büyük zorluk budur. Her nesilden Allah davasının taraftarlarının aşması zorunlu olan bir engeldir bu.

İnsanları Allah'ın yoluna davet edenler, gerçek kesin sözü söyleme konusunda uzlaşmaya, yağcılığa yeltenmemelidirler. İçlerinde bir korku ve endişe duymamalıdır. Kınayanın kınamasından ya da "*Bakın, müslümanları tekfir ediyorlar*" diye bağırarak çığırkanlardan etkilenmemelidirler."⁴

"Mademki, bu dinin düşmanları bu tür rejimlere ve kişilere

Evet bunların hiç biri (bid'at ehlinin nazarında) sahibini dinden çıkaran büyük küfürler değildir ki... Belki olsa olsa sahibini dinden çıkarmayan küçük bir küfür olabilir!!! Hem itaat edilmesi, saygı duyulması gereken bu liderler kalben bir inkarcı konumunda değildirler. İslam'ın hiçbir hükmünü yalanlamamaktadırlar. Yaptıkları küfür fiillerini helal görerek de yapmamaktadırlar. O halde bu liderleri tekfir etmekte neyin nesidir!!! Günümüz liderlerini tekfir edenler olsa olsa "Harici", "Tekfirci" cehennem köpekleridir!!!

İşte sevgili kardeşim! Günümüz vakiasının en tehlikeli bid'atlerinden bir tanesi böylesi sapkın bir akideye sahip olan, buna karşılık utanmadan, hayasızca kendilerini "selefi" olarak isimlendiren grupların bid'atleridir. Ve elbette bu bid'at ehline karşı mücadele en büyük cihadlardan bir tanesidir.

"Ve onlara karşı bu Kur'an ile büyük bir cihad ver." (25, Furkan/52)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) bizlere kitabını indirmiş ve kitabını indirmesinin gayelerinden bir tanesini de şöyle açıklamıştır:

"Suçlu-günahkârların yolu apaçık ortaya çıksın diye, ayetlerimizi işte böyle birer birer açıklamaktayız." (6 Enam/55)

Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) suçlu günahkarların, mücrim fasıkların, kafir tağutların yollarını, vasıflarını, niteliklerini bu denli apaçık bizlere bildirmişken ne yazık ki nefsine zulmedenler bu aydınlığa karşı gözlerini yumarak karanlıklarda kalmayı tercih etmişlerdir.

"Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi) dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; küfredenlerin velileri ise tağuttur. Onları da nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdır, onda süreki olarak kalacaklardır." (2 Bakara/257)

⁴ Seyyid Kutub, Fi Zilal-il Kur'an 2/1106.

islâm yaftası yakıştırmaya bu denli özen gösteriyorlar, o halde bu tür yanıltıcı yaftaları yere düşürmek, bu tür maskeleri indirerek arkalarında gizlenen müşrikliği, kâfirliği ve yüce Allah dışında ilah edinme sapıklığını gözler önüne sermek de bu dinin taraftarlarının görevidir."⁵

Günümüzde hakkıyla bid'at ehline karşı mücadele eden Rab-bani alimlerden bir tanesi de hiç şüphesiz Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi'dir. Kendisi bu anlamda bid'at ehlinin günümüz tağutlarını müdafaa etme adına ortaya sürdükleri delilleri iptal eden birçok eser yazmıştır. İşte elinizdeki bu çalışma günümüz tağutlarının destekçilerinin (polis ve askerlerinin) kafir olmadığı yönünde ortaya sürülen en meşhur şüphelere Şeyh'in verdiği cevapları ihtiva etmektedir. Kitabın orijinal ismi "*Keşfu Şubuhatu-l Mucadilîn an Asakiri-ş Şirk ve Ensari-l Kavanîyn*" şeklindedir. Kitap Türkçe'ye "davetvecihad.com" sitesi sahipleri tarafından kazandırılmış bildiğim kadarıyla da birinci baskısı yapılmıştır. Kitabın faydasının daha geniş kitlelere ulaşması adına kitabın baskısı yayınevimiz tarafından yeniden yapılarak okuyucularımıza sunulmaktadır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'dan bu çalışmanın gerek tağutlara, gerek onların dostlarına gerekse de tağutların küfrünü İslamlaştıran bid'at ehli fırkalara hüccet olmasını, bununla beraber öncelikle yazarı sonra da nefsimiz adına kıyamet gününde güzel bir rızık olmasını dileriz.

Bidayette ve nihayette hamd alemlerin Rabbi Allah'a özgüdür.

Murat Gezenler
10.05.2010
KONYA

⁵ Seyyid Kutub, Fi Zilal-il Kur'an3/1649

rince, onlar kendilerinde bulunan bilgiye güvendiler. Alaya aldıkları şey onları boğuverdi.” (40 Mü’min/83)

Dolayısıyla Müslümanın, şeytanlara karşı koyacak bir silah halini alıncaya kadar Allah’ın dininden ilim tahsil etmesi üzerine vaciptir. Bundan sonra ise ne korku ve ne de hüznü vardır. Çünkü *“...kesinlikle şeytanın hilesi zayıftır.” (4 Nisa/76)*

Avamdan olan bir muvahhid, ilim ehlindeymiş gibi görünen bir çok kişiye üstün gelir. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir.” (37 Saffat/173)

Allah’ın askerleri deliller ve dil olarak üstündürler. Aynen kılıç ve mızrakta üstün oldukları gibi...”⁶

Kardeşlerimiz, hapishanede bulundukları esnada birbirinden farklı sebepler ile mahkumlar arasında bu kitabı neşretmeye başladılar. Ayrıca bu risalenin bir çok nüshası, kanunlarının şirklerinden ve tağutlarının küfürlerinden uzaklaşmalarına davet amacı ile yardımcı ve destekçi konumunda olan birçok kişiye de ulaştırıldı. Ki nüshaların ulaştırıldığı bu kimseler; bu risalede zikredeceğimiz şüphelere sığınmakta ve dayanmaktadırlar. Bu kitapçığı hazırlama esnasında, sadece hapishanede dağıtılması için yazmıştım. Basılıp dışarıda da yayınlanacağını hesap etmiyordum. Çünkü burada bahsi geçen konuların üzerinde önceden durmuştum. Bu konuları incelediğimiz kitaplardan birisi de *“İmta’un-Nazar fi Keşfuş-Şubuhât Mürcietu’l-Asr”* isimli kitabımızdır.

Özellikle bu kitapçık, hapishane şartları içerisinde hazırlanmış ve ihtiva ettiği konuyu özet olarak içermekte idi. Ancak Allah’ın lütfu ile hapishaneden çıktıktan sonra, hazırlandığı ortam itibari ile bazı matbaa hataları ve cümle düşüklükleri olmasına rağmen; içerdiği konuyu kısaltılmış olarak barındırması ve üslûbunun kolay olması sebebiyle, bir çok genç tarafından elde edildiğini ve internette yayınlandığını görünce, benim için de sürpriz

⁶ Keşfu’s-Şubuhât’tan muhtasar olarak aktarılmıştır.

Mukaddime

Hamd, Allah’a (*Subhanehu ve Teala*) aittir. Salat ve selam, Peygamberimiz Muhammed’in (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), onun âlinin, bütün ashabının ve O’nu dost edinenler üzerine olsun.

Bu kitap, hicri 1416 yılında “Süvaga” Hapishanesi’nde, günümüz kanunlarının yardımcıları ve destekleyicileri hakkında öne sürülen meşhur şüpheleri red amacıyla yazdığım bir risaledir. Allah’ın lütfuyla burada bahsettiğimiz davetimizi, hapishanede ve dışarda neşrettikten sonra; tek Allah’a iman eden muvahhidlerin gözleri aydın, inkarcı ve müşriklerin ise gözleri öfke doldu.

Mürcie ve Cehmiyye’den olanlar ise tantana ederek, bu destekleyici konumunda olanların tekfirlerine ve onlara karşı yapılması gereken cihada, aşağıda üzerinde duracağımız şüpheleri öne sürerek, karşı çıkmaktadırlar. Bu şüpheleri, tağutları destekleyici konumunda olanlara yamamak istemektedirler.

Bahsi geçen şüpheleri gündeme getirenleri ve ortaya attıkları şüpheleri red edebilmek ve bu mübarek davaya yeni başlayan kardeşlerimizin olayı net olarak anlayabilmelerini kolaylaştırmak maksadı ile bu risaleyi anlaşılır bir üslup ve münasip bir dil ile yazmak istedim. Allah’ın lütfu ile bu amacımız da gerçekleşti.

Öyle ki avamdan olan muvahhid kardeşlerimizin birçoğu burada zikredilen konular ve bunlara ait delillerle, Şeriat Fakültesi ve benzerlerinden mezun olmaları sebebiyle övünenleri susturmuşlardır. Bu da Şeyhu’l-İslam Muhammed bin Abdulvehhab’ın, “Keşfu’s-Şubuhât” isimli eserindeki şu sözünü doğrulamaktadır: “Allahu Teala’nın aşağıdaki ayette belirttiği gibi Tevhid düşmanlarında bir çok ilimler olabilir:

“Peygamberleri onlara açık bilgiler (açık deliller) geti-

oldu. Bu matbaa hataları ve cümle düşüklükleri ile yayıldığını görünce; kitabı yeniden inceleyerek, bu hataları düzeltmek için bir çalışma yaptım ve son hali ile yeniden basılması için çaba sarfettim.

“Fakat başarmam ancak Allah’ın yardımı ile dir. Yalnız O’na dayandım ve yalnız O’na döneceğim.” (11 Hud/88)

Mevlâ Tebârake ve Teala’nın bununla faydalandırmasını, dine yardım ve şeriatını savunma konusunda bizlerin ayaklarını sabit kılmasını, bizlere yardım etmesini ve bizlerden kabul etmesini dileriz. Şüphesiz ki O, duyan ve bilendir.

Salat ve selam Allah’ın nebisi olan Muhammed’in (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), onun ashabının ve âlinin üzerine olsun.

*Ebu Muhammed Asım
Hicri 1420, Safer*

Ancak özellikle dinin en mühim konularından olan şirk, Tevhid, iman ve küfür gibi konularda ihtilafa düşmek, bu ihtilaf-tan razı olmak veya böyle bir ihtilaf karşısında suskun kalmak ve konu hakkında başka bir görüş olabileceğini kabul etmek caiz de-ğildir. Ayrıca bu tür ihtilaflar, mürtedlere dostluk beslenmesi, on-lara yardım edilmesi ve desteklenmesi konusunda da özür niteli-ğinde olmaz. Bilakis bu konuda yapılması gereken; iman bağları-nın en güçlüsü olan bu meselelerde netliğe kavuşmak ve bu ko-nuda hakkın kendisine ulaşmaktır. Çünkü Allah (*Subhanehu ve Teala*) bizi başıboş bırakmayacağını ve bizi boşa yaratmadığını be-lirtmektedir:

*“Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzu-
rumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız.” (23
Mü’minun/115)*

Allah (*Subhanehu ve Teala*) Kitap’ta hiçbir şeyi eksik bırak-mamıştır:

*“Biz bu Kitap’ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık. Nihayet (hepsi)
toplanıp Rablerinin huzuruna getirilecekler.” (6 En’am/38)*

Herhangi bir hayr konusunda Allahu Teala mutlaka bizi ona yönlendirmiş ve rağbet etmemizi istemiş, yine herhangi bir şey konusunda da Allahu Teala bize bunu haber vermiş ve bizleri on-dan sakındırmıştır. Allahu Teala şöyle buyurur:

*“Fakat Allah gerekli olan emri yerine getirmesi, helak olanın
açık bir delil ile (gözü ile gördükten sonra) helak olması, ya-
şayanın da açık bir delil ile yaşaması için (böyle yaptı).” (8
Enfal/42)*

Bu konu (yani tağutların tekfiri) dinin fıkından ve Tevhid’in tanınmasından olup, gündüzün en aydınlık olduğu bir vakitteki güneşten daha da açıktır. Ancak gözünde perde olup güneşin par-laklığını göremeyen kişinin bu hakkı görememesi normaldir.

Buradaki muradımız -inşaallah- bu sağlıklı gözün ışıktan

BİRİNCİ ŞÜPHE

Birinci şüphe, hakim yöneticilerin küfürlerinin büyük küfür olmadığı bilakis küçük küfür (küfrün düne küfr) olduğu şüphesi-dir. Bu askerleri savunma adına mücadele edenler şöyle söyle-mektedirler: “Biz, mevcut kanunların yardımcıları olan istihbarat, ordu ve diğerlerinin tekfirlerini üzerine bina ettiğiniz asıl konu-sunda size muhalifiz. Çünkü bu hükümetlerin küfrü, küçük kü-fürdür (küfrün düne küfr). Aynen İbn-i Abbas’ın (*Radıyallahu Anhu*) dediği gibi. Ayrıca günümüz hakimlerinin küfürlerinin bü-yük küfür olduğu yönündeki asıl üzerine bina ettiğiniz her türlü teferruata giren meselelerde de sizin ile aynı çizgide değiliz...”

Bu sözlerinin üzerine biz deriz ki: İnsanların üzerinde ihtilafa ve görüş ayrılıklarına düşmedikleri bir mesele neredeyse yok de-necek kadar azdır. Ancak bu durum, üzerinde ihtilaf edilen mese-lenin bulanık bir mesele olduğu ve bu meselede hakkın açık ol-madığı manasına gelmez. Çünkü her ihtilaf müteber değildir.

Hak tekdir ve tek olarak kalır. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şö-y-le buyurmaktadır:

“Artık Haktan (ayrıldıktan) sonra sapıklıktan başka ne ka-lır?” (10 Yunus/32)

Yine Allahu Teala şöyle buyurur:

*“Hâlâ Kuran üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer
o Kuran, Allah’tan başkası tarafından gelmiş olsaydı, onda
bir çok tutarsızlık bulurlardı.” (4 Nisa/82)*

Bu nedenle alimler derler ki: Meselelerde çeşitli ihtilaflar muhtemeldir. Çünkü konulardaki ihtilaflar; konu hakkındaki ha-dislerin sahihliği veya zayıflığına, bazılarına ulaşıp bazılarına ulaşılmamış olmasına ve buna benzer sebeplere bağlıdır.

edinceye kadar. Onların apaçık şirk ile içiçe olan imanları onlara ne dünyada ne de ahirette fayda sağlamamıştır. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

“Onların çoğu ancak ortak koşarak Allah’a iman ederler.” (12 Yusuf/106)

Şirk; imanı bozan hallerdendir ve amelleri de boşa çıkarır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Andolsun ki (bilfarz) Allah’a ortak koşarsan, işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun.” (39 Zümer/65)

Bilindiği üzere günümüz hakimleri (yöneticileri) doğu ve batı tağutlarını inkar etmiyor ve onlardan uzaklaşmıyorlar. Bilakis bunlar, o tağutlara iman ediyorlar. Husûmet ve kargaşa gibi sorunlarını Birleşmiş Milletler heyetiyle ve onların küfür kanunlarından razı olarak neticelendiriyor ve işlerini bu minvalde yürütüyorlar.

Aynı şekilde Arap tağutlarının oluşturdukları paktlar ve diğer kafir devletlerle, Birleşmiş Milletler çatısı altında yaptıkları işbirliği anlaşmaları; onların bu kafirlerin dostları ve köleleri olmalarındandır. Onlardan sakınmadıkları gibi onlara karşı hiçbir yardımı da esirgemezler. Dolayısıyla onlar içine düşmüş oldukları şirkten uzaklaşmamışlardır ki müslüman olarak kabul edilsinler.

Arap tağutlarının durumları, gözlerinde (bulanık görmelerine sebep olan) kül olanlar için şüpheli olsa da, batı ve doğunun Hristiyan, Budist, Komünist, Hindu ve benzeri tağutlarının durumları ancak tamamen kör olanlar için kapalı olabilir. Bununla beraber Arap tağutları diğer tağutların kardeşleri ve sevgilileridir. Onları inkar etmedikleri gibi bilakis aralarında kardeşlik ve sevgi olup Birleşmiş Milletler adı altında birbirleriyle bağlar kurarlar. Herhangi bir anlaşamamazlık durumunda Lahey’deki küfür mahkemesine hükmolunmak için başvururlar.

Dolayısıyla bu tağutlar için, Tevhid’in ikinci ruknû olan Al-

duyduğu rahatsızlığı Tevhid merhemi ve iki vahyin (Kur’an ve Sünnet) delilleri ile tedavi etmektir.

Bu nedenle bilinmelidir ki bu tağutların küfrü sadece bir yönden değildir. Dolayısıyla İbn-i Abbas’ın (*Radıyallahu Anhuma*) sözü üzerine bina edilen şüpheler bu tağutlar için geçerli olamaz. Bu tağutların küfrü bir çok yöndendir. Bunların küfürlerinin sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

1- Tevhid Şهادeti İki Asıl Rükundan Oluşur ve Bunlardan Biri Olmadan Diğeri Tek Başına Fayda Sağlamaz.

Şehadetin kabulü ve sıhhati için bu iki rükun gereklidir. Bu rükunlardan ilki nefydir. Yani “La İlahe” lafzı. İkinci rükun ise isbattır ki bu ise “İllallah” lafzının manasıdır. Allah’ın (*Subhanehu ve Teala*) bize bildirdiği gibi: “Tağutu inkar ve Allah’a iman”. Allahu Teala şöyle buyurur:

“O halde kim tağutu reddedip Allah’a iman ederse kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah iştir ve bilir.” (2 Bakara/256)

Kim bu ruknû birleştirmez ve ikisini birden yerine getirmez ise kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamış demektir. Kim de kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamışsa helak olanlar ile birlikte helak olacaktır. Çünkü bu ruknû birleştirmemesi durumunda kişi muvahhidlerden değil bilakis müşrik veya kafirlerden sayılır.

Allah’a hüküm koymada ortak koşan bu hakimlerin, Allah’a iman ettiklerini doğrulasak bile; bu, onların Tevhid dairesine girmelerine yetmez. Çünkü onlarda Allah’ın (*Subhanehu ve Teala*), ehemmiyetine binaen iman ruknünden daha önce zikrettiği tağutu inkar ruknû bulunmamaktadır.

Tağutları inkar etmeden Allah’a iman etmeleri, Kureys’in kendi tağutlarını inkar etmeden Allah’a iman etmeleri gibidir. Bilindiği gibi bu iman Kureys’e fayda etmemiş, kanlarını ve mallarını korumamıştır. Ta ki tağutlarından uzaklaşıp onları inkar

3- Doğu ve Batı Müşrikleri İle Olan Dostlukları ve Muvahhidlere Karşı Onları Desteklemeleri Yönüyle Küfre Girmeleri.

Bu tağutlar, kendi aralarında çeşitli güvenlik anlaşmaları yaparak, radikal ve terörist olarak nitelendirdikleri muvahhidler hakkında istihbarat bilgi alışverişi yaparlar. Ve hatta bazı durumlarda bu muvahhid ve mücahidleri, talep eden diğer tağuti hükümetlere teslim ederler. Allah (Subhanehu ve Teala) şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar (birbirlerinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar; onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez.” (5 Maide/51)

Bu nedenle Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab, İslam’ı bozan hallerden sekizincisi hakkın şöyle der: “Sekizinci Madde: Muvahhidlere karşı, müşriklere destek ve yardımcı olmak küfürdür.”

Şeyh Süleyman bin Abdullah, “Hükm Muvalat Ehli’l-İşrak” isimli risalesinde; “Münafıkların kitap ehlinden inkar eden dostlarına; ‘Eğer siz yurduvunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz’ dediklerini görmedin mi? Allah onların yalancı olduklarına şahitlik eder” (59 Haşr/11) ayeti hakkında şöyle söyler:

“Bu ayetler, İslam’ını açıklayan ve bu açıklamalarının kendilerinden kabul edildiği ve kendilerine Müslüman muamelesi yapılan insanlar hakkında nazil olmuştur. Çünkü Müslümanlar zahire göre hükmetmek ile emrolunmuşlardır. Ancak bu insanlar, muvahhidlere karşı kendilerine yardım edeceklerine dair Yahudilerle ittifak ettiklerinde, Allahu Teala bu ittifaklarından dolayı onları birbirlerinin kardeşi ilan etti ve tekfir etti. Bu ittifak; onların ehl-i kitap ile yaptıkları kardeşlik ittifakı idi. Bununla beraber Allahu Teala bu münafıkların, Yahudiler ile yaptıkları ve Yahudi-

lah’a imanı yerine getirdiklerini, zorlama ile kabul etsek de Müslüman olmaları için gereken; Tevhid’in birinci ruknü olan tağutu inkarı yerine getirmemektedirler. Bunlara ilave olarak şunu da söylememiz gerekir ki aslen bunlar, bizzat kendileri tağutturlar. Çünkü Allah’tan başka kendilerine ibadet edilmek, Allah kendilerine izin vermediği halde insanlar için kanunlar ortaya koymakta ve insanları, ortaya koydukları bu kanunlara uymaya gerek zorlama gerekse başka yöntemler ile davet etmektedirler.

2- Allah’ın Dini ve Şeriatı İle İstihza (Alay) Etmeleri

Bunlar Allah’ın dini ile alay eden her türlü gazete, radyo, televizyon ve diğer basın yayın organlarına ruhsat verirler. Ayrıca bu basın yayın organlarını, kanun ve askerleri ile de koruma altına alırlar. Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki; Allah ile, O’nun ayetleri ile ve O’nun peygamberleri ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra, tekrar kafir olduk.” (9 Tevbe/65-66)

Bu ayetler; Müslüman olan, namaz kılan, oruç tutan, zekat veren ve Müslümanlarla beraber en önemli gazvelere çıkan kişiler hakkında nazil oldu. Bununla beraber Allah Azze ve Celle onları ağızlarından çıkan ve Kur’an-ı Kerim hafızları hakkında söyledikleri bu alaycı sözleri nedeni ile tekfir etti.

Bu tağutlar ise öyle rezil insanlardır ki Allah’ın dinine yüceliği ve izzeti yakıştıramadıkları gibi, bu dini alçaklara oyun ve alay konusu yapıp, hiç kıymet vermemektedirler.

Ve bütün bunlardan daha önemlisi; dini, kendi alçak kanunları ve yasalarının seviyesine indirip, ona itiraz edip, emir ve yasaklarının yürürlükte kalıp kalmaması ile alakalı olarak, Laikler, Hristiyanlar ve inkarcılarla işbirliği yapıyorlar. Bundan daha büyük bir istihza ve hafife alma olabilir mi?

kişinin Tevhid'i ve İslam'ı sahih olmaz, kendisinden kabul olunmaz. Allah (*Subhanehu ve Teala*) Yusuf (*Aleyhisselam*) için şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz ben Allah'a iman etmeyen bir kavmin dininden uzaklaştım. Onlar ahireti inkar edenlerin ta kendileridir. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir şey ortak koşmak bize yaraşmaz. Bu, Allah'ın bize ve insanlara olan lütfundandır. Fakat insanların çoğu şükretmezler.” (12 Yusuf/37-38)

Müslim'in rivayet ettiği sahih bir hadiste Allah Rasülü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurur: “Kim ‘La İlahe İllallah’ der ve Allah’tan başka ibadet edilen her şeyi inkar ederse malı ve canı haramdır. Hesabı ise Allah’a aittir.”

Yine Müslim'deki başka bir rivayette ise şöyle geçer: “Kim Allah'ı bir tanır...”

Dinler sadece Hristiyanlık ve Yahudilikten ibaret değildir. Bilakis, Komünizm ve Demokrasi gibi kafir topraklarından çıkan tüm inanç ve mezhepler de birer dindir. Allah'ın, kişinin İslam'ını kabul etmesi için bu kişinin tüm bu batıl din ve inanışlardan uzaklaşması gerekir.

Allah'ın hükümlerinde, bir kişinin hem Müslüman hem de Hristiyan veya Yahudi olması caiz değildir. Aynı şekilde kişinin hem Müslüman ve hem de Demokrat olması Allah'ın razı olmadığı ve kabul etmediği bir şeydir. Çünkü İslam; Allah'ın dini, demokrasi ise küfür dinidir. Allahü Teala şöyle buyurur:

“Kim İslam'dan başka bir din ararsa bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır.” (3 Al-i İmran/85)

İslam ile birlikte demokrasi dini kabul edildiğinde durum bu ise bir de İslam dinine ve İslam dininin tüm hükümlerine karşı yüz çevirip, demokrasi dinine geçen ve demokrasi dininin tüm hükümlerini kabul edenlerin hali nedir?

lere vaadettikleri yardım konusunda da yalancı olduklarını bildirmektedir.”

Bütün bunlardan sonra, doğu ve batı kanunlarının ibadet edicileri olan müşrikler ile yardımlaşma ittifakı yapan ve muvahhidlere karşı savaşıp onları ülkelerinin hükümetlerine teslim edenlerin durumu ne olur? Şüphe yok ki günümüz tağutları tekfir konusunda ayette bahsi geçen münafıklardan daha evladır.

4- Allah'ın Dinine Bedel Olarak, Demokrasiyi Din Olarak İstemeleri Sebebi İle Küfre Girmeleri.

Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah nezdinde hak din İslam'dır.” (3 Al-i İmran/19)

İslam; Allahu Teala'nın, Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ile gönderdiği hak dindir. Demokrasi ise Yunanlıların belirlediği ve ortaya koydukları bir dindir.

Dolayısıyla demokrasi; şüphesiz ki Allah'ın dininden olmayan bir batıldır. Allahü Teala şöyle buyurur:

“Artık Haktan ayrıldıktan sonra, sapıklıktan başka ne kalır.” (10 Yunus/32)

Bu topluluk (tağut yöneticiler), demokrasiyi açıkça, ısrarla ve kötü görmeksizin bilakis övünçle ve mutluluk ile kabul ediyorlar. Onlar için, tercih ettikleri tek şey İslam değil; demokrasidir.

Demokrasi ve İslam birlikte olmaz. Çünkü Allah (*Subhanehu ve Teala*) halis İslam'dan başkasını kullarından kabul etmeyecektir. İslam, yasa ve hükümleri yalnızca Allahu Teala tarafından belirlenen dindir. Demokrasi ise şirk ve küfür dinidir ki kanun ve hükümlerini Allahu Teala değil insanlar (halklar) belirler. Allah (*Subhanehu ve Teala*) kişinin İslam ve küfrü veya şirk ve Tevhid'i birbiri ile birleştirmesinden razı olmadığını ve bunu kişiden kabul etmeyeceğini belirtmiştir.

Bilakis bütün dinler reddedilip onlardan uzaklaşılmadıkça,

Yine Allahu Teala müşriklerin şöyle diyeceklerini belirtmektedir:

“Vallahi biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü biz sizi alemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk.” (26 Şuara/97-98)

Günümüzün müşrikleri ise aşırılığa ve isyana kaçarak, kendi ilahlarını ve rablerini, Allahu Teala’dan daha fazla yüceltmektedirler. Allahu Teala ise onların bu yaptıklarından münezzehdir.

Burada bahsettiklerimiz hakkında, bu tağutların kanunlarını ve olan biteni bilen hiçbir insan bize muhalefet etmez. Özellikle aşağıdaki sebepler de incelendikten sonra, günümüz hakimleri ve kanun koyucularının bizzat kendilerinin tağut ve Allah’tan başka kendilerine ibadet edilen birer ilah olduğu anlaşılabacaktır inşaallah.

6- Allah Azze ve Celle İle Beraber Yasa Koymaları Yönünden Küfürleri

Bu, asrımızda en yaygın ve revaçta olan bir şirktir. Bu tağutlar, diğer insanları da bu yasalarını ve kanunlarını sevmeye ve bu kanunlar ile muhakeme olunmaya davet ve teşvik etmektedirler. Allah’ın dinine ve birliğine zıt yasa ve kanunlar çıkarmakta ve her türlü konu üzerinde kendilerine yasa koyma hakkı tanımaktadırlar.

Ürdün Anayasası’nın 26. maddesinde şöyle geçer:

a) Kanun çıkarma yetkisi kral ve millet meclisine aittir.

b) Çıkarılan her yeni kanunun, anayasanın temel esaslarına uygun olması gerekir. Allahu Teala müşrikleri reddederek şöyle buyurur:

“Yoksa onların Allah’ın izin vermediği bir dini getiren ortakları mı var?” (42 Şura/21)

“Ey zindan arkadaşlarım, çeşitli ilahlar mı daha iyi, yoksa gücüne karşı durulmaz olan bir tek ilah mı?” (12 Yusuf/39)

5- Kendi Nefislerini ve Allah’ın Dışında Rabler Edindikleri Şeyleri, Allah’a Eş Tutmaları Açısından Küfre Girmeleri.

Bu tağutlar için, Allah’ın dini dışında edindikleri kendi batıl dinleri, Allah’ın dininden daha önemlidir. Allah’ın hükümleri, kendi batıl dinleri yanında geçersizdir ve bu hükümleri hakir görürler. Ayrıca kim Allah’ın hükümlerini hakir görür, yüz çevirir, muhalefet eder veya alay ederse bu kişiyi kendilerinin dostları olarak kabul ederler. Bu kişileri, “İnanç hürriyeti ve insan hakları” adı altında, kanunları ile korurlar. Oysa ki bu kişinin Allah’ın dinindeki hükmü mürteddir. Ancak kim bu tağutların kanunlarına muhalefet eder, düsturlarına karşı çıkar veya Allahu Teala dışında edindikleri rablerinden yüz çevirirse, eziyet edilir, hapse atılır ve bir çok zulümler ile karşı karşıya bırakılır. Bunun örnekleri çoktur. Allah’a, dine ve peygambere sövüldüğünde bu hükümetlerin yerel mahkemeleri, Allah’a, dine ve peygambere söven bu kişiyi yargılar. Böyle bir kişiye bu mahkemelerin vereceği ceza iki veya üç ayı geçmez. Oysa biri, yöneticilerden veya bakanlardan olan, değişik ilah ve rablerinden birine sövse direk olarak mesele devlet güvenlik mahkemelerine intikal eder ve bu kişi için en az üç seneye kadar hapis cezası verilir.⁷

Onlar kendi nefislerini ve Allah’tan başka edindikleri rableri Allahu Teala ile bir tutmuyorlar. Bilakis haddi aşıyorlar ve Allah’tan daha fazla bu ilah ve rablerini yüceltiyorlar. Önceki müşriklerin şirki; kendi ilahlarını Allahu Teala kadar sevmeleri, yasa, hüküm ve ibadet konularında onları Allah’a (*Subhanehu ve Teala*) denk görmeleri şeklindeydi. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

“İnsanlardan bazıları Allah’tan başkasını Allah’a denk ilahlar edinirler. Onları Allah’ı sever gibi severler.” (2 Bakara/165)

⁷ Bu ceza Ürdün Devleti içindir.

şirkinden daha iğrenç ve büyüktür. Çünkü Kureyş'in o dönemde Allahu Teala dışındaki ilahlara yaptığı ibadet secde ve rükudan ibaretti. Bunların ibadetleri ise kanunlarına her türlü konuda itaat etmek şeklindedir. Dolayısıyla da bunların şirkleri daha büyüktür. Kureyş müşrikleri Allah'ı en büyük ilah olarak kabul ediyor, onu yüceltiyor ve övüyorlardı. İbadet ettikleri diğer ilahlarının ise kendilerini semadaki en büyük ilaha yaklaştıracağını iddia ediyorlardı. Hatta hac esnasında onlar şu telbiyeyi söylüyorlardı:

"Lebbeyk Allahumme Lebbeyk!

Lebbeyk, senin ortağın yoktur.

Ancak yine senin olan ortakların dışında.

Sen onun ve onun sahip olduklarının sahibisin..."

Günümüz anayasa müşriklerine Allah'ın rezzak olduğunu, ölüyü dirilttiğini, gökten yağmur indirip onunla insanları ve hayvanları rızıklandırıldığını ve şifa verdiğini, dilediğine kız dilediğine erkek ve yine dilediğine de her ikisini de bahşettiğini, dilediğini ise kısır kıldığını söylediğinizde; onlar, bütün bu işlerin Allah'a mahsus olduğunu kabul ederler. Bu işlerin melikleri veya emirlerine ait olmadığına da inanırlar. Ancak kanun koyma, itaat etme ve hüküm belirleme yetkisi ise (onlara göre) hakikatte meliklerine, tağutlarına veya yeryüzündeki ilahlarına aittir.

Bunlar şirk hususunda tıpkı Kureyş kafirleri gibidirler. Ancak onlar bütün bu küfürlerine ilave olarak, yeryüzündeki çeşitli ilah ve rablerinin hüküm ve yasalarını, Allah'ın hüküm ve yasalarından daha fazla yüceltmektedirler. Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in şirkinden daha şiddetli bir şirk içerisinde olan kafirleri Allah kahretsin. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah'tan başka bir ilah mı var? Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz." (27 Neml/63)

Bu yöneticilerin şirke bulaştığı yönler ve açık küfürleri çeşitli ve çoktur. Şayet bu insanların küfürlerinin sebeplerini saymaya ve ayrı ayrı incelemeye başlarsak sayfalarca bunların üzerinde

Allahu Teala tek bir meselede de olsa şeriatına itaat edilmesi konusunda şöyle buyurur:

"Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahdır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarırsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (6 En'am/121)

Allahu Teala bu ayette, kanun koyma konusunda müşriklerle itaat etmelerinden dolayı, onların Allahu Teala'ya karşı açık ve büyük bir şirk koştuklarını açıklamaktadır. Buna göre günümüzde kanun koyma yetkisini tamamen kendilerinde gören bu tağutların durumu nedir?

Onların anayasasında şöyle geçmektedir: "İslam kanunları (şeriatı), çıkacak olan yeni yasalar için temel belirleyici konumunda olan kaynaklardanır." Bundan şu anlaşılmaktadır ki, bu tağutlar yasama konusunda Allahu Teala'yı tek merci olarak kabul etmemektedirler. Bilakis yasama konusunda ana ve yan olmak üzere çeşitli meşru kaynakları vardır. Onlar için, İslam şeriatı bu kaynaklardan sadece birisidir. Daha açık bir ifade ile; onların ilah ve rableri ana ve yan olmak üzere çok sayıda ve çeşittir. Onların katında Allahu Teala, bu ilahlardan sadece bir tanesidir. Allah (*Subhanehu ve Teala*) onların bu iftira ve söylediklerinden münezzehdir.

Onların kanunları hakkında bilgisi ve deneyimi olan herkes bilir ki bu hükümetlerde çıkacak olan kanunlar, emir veya devlet başkanı ünvanındaki baş tağut konumunda olan kişinin imzası olmadan kanun niteliğini almaz. Tek olan Allah'ın şeriatı ile bazı durumlarda amel etseler de; bu, onların kanunlarına tezat teşkil etmeme, kanunlarının vasfını (niteliğini) değiştirmeme şeklinde ve ancak yeryüzündeki rableri konumundaki tağutlarının rızası, kararı ve onayıyla olabilir. Onların bu küfrü; ilah ve rablerini çoğaltan ve Allah'a ibadette onları ortak koşan Kureyş kafirlerinin

Haricilerin, etrafında gevezelik yaptıkları konu; hüküm ve kanun koyma ile ilgili değildi. Dolayısıyla, “Haricilerin insanları tekfir ettikleri konu; Allah’ın hükümleri dışında kanunlar belirlemektir ve Kuran’ı en iyi tanıyanlardan olan İbn-i Abbas (*Radyallahu Anhuma*) “Küfrün düne Küfr” sözünü Haricilere karşı, konu Allah’ın hükümlerinden başka kanunlar belirlemek olmasına rağmen söylemiştir” demekten Allah’a sığınırız. Çünkü böyle bir durumda bu söz Kuran’a muhalif olurdu. Haricilerin küfür ile ilişkilendirdikleri meseleler aslında; kendilerinin hatalı olarak gördükleri bazı icthadi veya kişiyi dinden çıkarmayan şeylerdi.

Misal olarak Ali ve Muaviye’nin (*Radyallahu Anhuma*) orduları için hakemlik yapan iki hakemin kıssasını burada aktarabiliriz. Bu muhakemede Haricileri kızdıracak şekilde yargılama olmuştu. Bunun üzerine Hariciler: “İnsanları hakem tayin ettiniz” dediler ve “Kim Allah’ın indirdiği hükümler ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir.” (5 Maide/44) ayetinin genel ifadesi ile delil getirerek, Allah’a asi olan her kişinin, Allah’ın indirdiğinden başkası ile hükmetmiş olduğunu iddia ettiler. Daha sonra bu iddiaları üzerine iki ordu arasında tayin edilen hakemleri, bu hakemlerin verdikleri hükümden hoşnut olanları ve hatta Ali ve Muaviye’yi (*Radyallahu Anhuma*) bile tekfir ettiler. Bu nedenle Haricilerin ilk fırkası; “Muhakkime” olarak isimlendirilmiştir. Sahabeden (*Radyallahu Anhum*) bir çok kişi onlarla münazara etmesine rağmen, İbn-i Abbas’ın (*Radyallahu Anhuma*) onlarla olan münazaraları en meşhur ve en uzun olanıdır. İbn-i Abbas (*Radyallahu Anhuma*) Haricilere, hakem tayin etme işinin; Müslümanlar arasında barışı sağlamak için yapıldığını ve küfür manasında Allah’ın (*Subhanehu ve Teala*) indirdiklerinden başkası ile hükmetme ol-

Radyallahu Anhuma sözünün benzerleri tabiidinden de aktarılmıştır. Ancak bu söz ve aynı manadaki buna benzer sözler, sözün söylendiği olaya bina edilmelidir. Günümüz Mürcie’sinin yaptığı gibi asrımızın tağutları için yorumlanamaz.

durmamız gerekir. Küfür sebebi olarak aktaracağımız hiçbir şey yoktur ki, bu tağutlar bu sebepleri işlememiş olsunlar. Ancak burada zikredilecek olanlar, hidayeti isteyenler için yeterli olan sebeplerdir. Allah’ın kalbini mühürlediği kişi için ise; dağlar bu kişinin elinde dağılsa bile, o bundan kendisi için bir şey çıkarmaz ve doğru yolu da bulmaz.

Burada muvahhidin anlamasını istediğimiz şey, bir çok sebebe dayanması nedeni ile bu topluluğun küfürlerinin bir tek şüphe veya söz ile temize çıkarılacak türden olmadığıdır. Bu gün bu topluluk topuklarından boğazlarına kadar küfre ve şirke bulaşmışlardır. Burada önemli olarak üzerinde durulması ve anlaşılması gereken şudur ki günümüz tağutlarının küfürlerine sebep olan kanun koyma fiili, Allah’ın indirdiklerinden bir hükmü heva veya kişinin nefesine uyarak belli bir konuda terk etmesi değildir. Dolayısıyla İbn-i Abbas’ın (*Radyallahu Anhuma*) Haricilere karşı söylediği “Küfrün düne Küfr (kişiyi dinden çıkarmayan küfür)” ibaresini, günümüz tağutları için kullanmak geçersizdir.

İbn-i Abbas ve o dönemin Haricilerinin yaşadığı zamanda, Müslümanların hakimleri içerisinde, Allahu Teala ile birlikte kanun koyma hakkını savunan hiç kimse yoktu. Bilakis onlardan tek bir meselede dahi olsa yasama yapan olmamıştır. Çünkü onlar bunu icma ile küfür olarak görmekteydiler.

“Küfrün düne Küfr” sözünün kendisine nisbet edildiği İbn-i Abbas’ın (*Radyallahu Anhuma*) bizzat kendisi, tek bir kanun için bile olsa müşriklere itaat etme konusundaki “Eğer onlara uyararsanız, şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlardan olursunuz” (6 En’am/121) ayetinin iniş sebebini rivayet eden sahabidir.⁸

⁸ Hakim “Müstedrek” isimli eserinde sahih bir isnad ile bunu rivayet etmiştir. Taberi tefsirine bakınız. Bazıları sahih olduğunu belirtse de, “Küfrün Düne Küfr” sözünün İbn-i Abbas’a ait olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz. Çünkü senedinde Hişam Bin Huceyr el-Mekkî bulunmadır. Bu kişi ise zayıf bir râvidir. Bununla beraber İbn-i Abbas’ın

“Küfrün Bevahun” (yani kişiyi dinden çıkaran açık bir küfür) olan; Allah’ın hükümlerinden başka hükümler ortaya koyma manalarını da kapsar.

Bu nedenle selef, bu ayet ile zulüm manasına delil getirmek istediklerinde, ayeti birinci manaya yani küçük küfür manasına te’vil ederlerdi. Kanun koyma ve Allahu Teala’nın hükmünü değiştirme manasında delil getirmek istediklerinde ise ayeti zahiri-ne göre yani büyük küfür manasında alırlardı.

Bununla beraber ayetin aslı; Yahudilerin, Allahu Teala’nın hükmü dışında bir hüküm üzerinde ittifak etmelerini yani açık ve büyük küfrü kapsar. Bu nedenle Bera Bin Azib (*Radıyallahu Anhu*), Sahih-i Müslim’de aktarıldığı gibi, Allahu Teala’nın; “*Kim Allah’ın indirdiği hükümler ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir.*”, “*...zalimlerin ta kendileridir*” ve “*...fasıkların ta kendileridir*” (5 Maide/44-45 ve 47) ayetlerini zikrettikten sonra; “Bütün bu ayetler kafirler için inmiştir” der.

Eğer ki Hariciler, bu ayeti kendi kapsamı içerisinde (yani aynen Yahudilerin yaptıkları gibi hükmü değiştirme ve yerine başka bir hüküm ile hükmetme şeklinde) kullansalardı ve de ayeti tevîl etmeselerdi bu durumda selef onlara karşı çıkmazdı.⁹

⁹ Bera bin Azib *Radıyallahu Anhu* şöyle rivayet eder: “Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına yüzü kömürle karartılmış ve dayak atılmış bir Yahudi getirdiler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Yahudileri çağırarak: “Kitabınızda zina haddini böyle mi buluyorsunuz?” buyurdu. Bunun üzerine; “Evet” cevabını verdiler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların alimlerinden birini çağırdı ve: “Musa’ya Tevrat’ı indiren Allah adına soruyorum, zina edenin haddini kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?” dedi. Yahudi alim: “Hayır! Eğer bana böyle yemin vererek sormasaydın sana haber vermezdim. Kitabımızda recm buluyoruz. Ancak zina vakaları eşrafımız arasında çoğaldı. Artık içimizde şerefli birini bu suçla yakalarsak bırakır olduk ve biçare birini yakalarsak ona haddi tatbik ediyorduk. Daha sonra: “Gelin aramızda öyle bir had cezası üzerinde anlaşalım ki eşraftan olsun zayıftan olsun herkese eşit şekilde tatbik edilsin” dedik. Sonunda recm yerine yüzün kömürle boyanıp, da-

madığını açıkladı. Delil olarak; Allahu Teala’nın karı ile koca arasındaki husumet ile alakalı olan şu sözünü aktardı:

“*Eğer karı-kocanın aralarının açılmasından korkarsanız erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin.*” (4 Nisa/35)

Onlara, eşler arasındaki bir husumeti gidermek için bile hakem tayin etme işinin caiz olduğu halde, bu ümmetin kanının dökülmemesi için hakem tayin etmenin daha evlâ olduğunu açıkladı.

Bu delilin dışında bir çok delil ile Haricilerden olan bu grupla tartışanlar olmuştur. Bu münazaralar neticesinde ortada bazı hataların olduğu ve aşırıya kaçmaların meydana geldiği gün yüzüne çıktı. Bu münazaralar esnasında “Küfrün düne Küfr” ibaresi kullanıldı. Bu münazaralar neticesinde Haricilerden bir çok kişi hatasından döndü ve bağlı olduğu grubundan ayrıldı. Ancak hatalarında ısrar edenler bulundukları hallerinde kalmaya devam ettiler ve bunun üzerine de tarih kitaplarında aktarılan olaylar gelişti.

Günümüzdeki, Allahu Teala ile beraber kanun koyan, Allahu Teala’nın hükümlerini değiştiren, Allahu Teala’nın hükümlerinden başka hükümler isteyen ve İslam’dan başka din ve yollar edinen bu yöneticiler, yukarıdaki kıssada naklettiğimiz gruplardan hangisine benzemektedir ki “Küfrün düne Küfr” ibaresi bunlar için de kullanılabilir?

Akıl sahibi olanlara şu sorunun sorulması gerekir: Buraya kadar aktardığımız, günümüz tağutlarının küfürlerine sebep olan amelleri, Ali ve Muaviye’nin (*Radıyallahu Anhuma*) bu kıssaları ile ilişkilendirmek ve olayları aynı kefeye koymak doğru mudur?

Ayrıca, her halukarda Allahu Teala’nın; “*Kim Allah’ın indirdiği hükümler ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir*” (5 Maide/44) sözü; genel olarak kişiyi dinden çıkarmayacak (yani “Küfrün düne Küfr” dairesi içerisinde olan) zulmü kapsadığı gibi,

ibaresinin kullanılması uygundur. Çünkü Haricilerin sahabeye ve Raşit halifelere ilâştirmeye çalıştıkları fiil, günümüz kafir hükümetlerinin şirkleri türünden değildir. Küfrün dâne küfr -kişiyi dinden çıkarmayan küfür- ibaresini günümüz tağutları için de kullanmak; bu ibarenin asıl kapsamı içerisine giren sahabelerin yaptıklarının da günümüz tağutlarının yaptıkları ile aynı olduğu tezini savunmak manasına gelir. Bu ise sahabeyi tekfir etmek manasındadır. Sahabeyi tekfir eden ise bizzat kendisi küfre girer. Çünkü Allahu Teala sahabeden ve sahabe de Allahu Teala’dan razı olmuş ve bu, Kur’an nassı ile teyid edilmiştir.¹⁰

¹⁰ Bkz: Fetih Suresi’nde geçen ve ağaç altında Allah Rasülü’ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bey’at eden sahabeleri anlatan ayetler.

Lakin o dönemde Allah’ın hükmünü değiştirme gibi bir hadise yoktu ki sahabe veya diğerleri bu konuda konuşmuş olsun. Eğer ki böyle bir şey olmuş olsaydı; sahabe ve selef böyle bir konu için delaleti iki manaya gelen bu ayeti delil getirerek hüküm belirtmezlerdi. Böyle bir durumda delaleti kesin ve tek olan ayrıca direk Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeme konusu ile alakalı olan şu ayetler ile konuyu ve konu hakkındaki hükmü delillendirirlerdi:

“Yoksa onların Allah’ın izin vermediği bir dini getiren ortakları mı var?” (42 Şura/21)

“Gerçekten şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarırsanız, şüphesiz sizde Allah’a ortak koşanlardan olursunuz.” (6 En’am/120)

“Yoksa onlar İslam öncesi cahiliyye idaresini mi arıyorlar?” (5 Maide/50)

“Kim İslam’dan başka bir dini ararsa bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecektir.” (3 Al-i İmran/85)

İbn-i Abbas ve Hariciler dönemindeki halifeler içerisinde böyle bir durum söz konusu olmamıştı. Dolayısıyla o dönem için söylenmiş olan sahabenin sözünü, günümüzdeki hükümetlerin şirkleri ve açık küfürleri için kullanmak caiz olmaz. Buna rağmen kim bunu yaparsa hakkı batıl ile aydınlığı ise karanlıkla örtmüş olur. Bununla beraber bu kişi -Kabe’nin Rabb’ine yemin olsun ki- büyük bir tehlike içerisine girer. O dönem için “Küfrün dâne küfrü”

yak atılmasında ittifak ettik. Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*: “Allah’ın recm emrini ilk ihya edip diriltlen ben olayım” dedi ve zina eden o kişi recm edildi. Bunun üzerine şu ayet indi: “Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, işte onlar kafirlerin.. zalimlerin.. fasıkların ta kendileridir.” Bera dedi ki: “Bütün bu ayetler kafirler için inmiştir.” Bera’nın *Radiyallahu Anhu* Yahudilerden aktardığı “ittifak ettik” sözüne dikkat edilmelidir. Bu günümüz Mürcie’sinin çekmeye çalıştığı “helal gördük” manasında değildir.

ka nedir, bilinmez hale gelir. Allah'ın Kitabı bir gecede çekilip alınır. Yeryüzünde ondan bir ayet bile kalmaz. Geriye yaşlı erkek ve kadınlardan oluşan bir grup insan kalır. Derler ki:

‘Biz babalarımızı La İlahe İllallah sözü üzere bulduk ve biz de bunu söylüyoruz.’ Sıla bin Züfer, Huzeyfe'ye dedi ki:

‘Onlar namaz nedir, oruç nedir, hac ve sadaka nedir bilmezken, La İlahe İllallah onlara ne kazandırabilir?!’

Bunun üzerine Huzeyfe ona cevap vermekten kaçındı. O, bu soruyu üç kez tekrarlardı. Huzeyfe ise her seferinde aynı şekilde davrandı. Sonra üçüncüsünde ona dönerek şöyle dedi: ‘Ey Sıla! Onları ateşten kurtarır.’”¹¹

Bu söylenenlere birkaç yönden cevap verilebilir.

Birincisi: Allahu Teala, Kitabı'nda şöyle buyurur:

“Sana kitabı indiren O'dur. Onun (Kuran'ın) bazı ayetleri muhkemdir ki bunlar kitabın esasıdır. Diğerleri de müteşabihdir. Kalplerinde eğrilik olanlar fitne çıkarmak ve onu te'vil etmek için, ondaki müteşabih ayetlerin peşine düşerler. Halbuki onun te'vilini ancak Allah bilir. İlimde yüksek payeye erişenler ise; “Ona iman ettik, hepsi Rabbimiz tarafından” derler. Bu (inceliği) ancak akı selim sahipleri düşünüp anlar.” (3 Al-i İmran/7)

Allah Azze ve Celle Kitabı'nda; tartışma ve ihtilaflar esnasında başvurulması gereken muhkem ayetler, kesin kaideler ve açık emirler indirdiği gibi, müteşabih ayetlerin de aynı kitapta yer alması ile kullarını imtihan edeceğini açıklamaktadır.

Kuran'da müteşabih olan ve zihinlerde birden fazla manalara gelen ayetler vardır. Kalplerinde hastalık olanlar ve dalalet ehli kişiler bu müteşabihlere başvururlar ve muhkem olanları bırakırlar. Bununla beraber onlar bunu; Allah'ın o konudaki muradını

¹¹ Sıla bin Eşyam *Radıyallahu Anhu*; Huzeyfe'den *Radıyallahu Anhu* bu hadisi rivayet eden kişidir ve tabiiindendir

İKİNCİ ŞÜPHE

Tağut ve Destekçilerinin “La İlahe İllallah” Demeleri

Bize muhalif olanlar diyorlar ki: “La İlahe İllallah dedikleri halde; bu askerleri, istihbarat üyelerini, emniyet güçlerini ve benzerlerini nasıl tekfir edersiniz? Ayrıca onlara selam vermiyor ve onlara kafir muamelesi yapıyorsunuz.

Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*); “La İlahe İllallah” lafzını söyleyen kişiyi, bu lafzı söylemesine rağmen tekfir edip öldüren Üsâme'nin (*Radıyallahu Anhu*), bu yaptığını kabul etmemiş ve Üsâme'ye (*Radıyallahu Anhu*); “La İlahe İllallah dediği halde onu nasıl öldürdün?” demiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Ey İman Edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayıp dinleyin. Size selam verene, dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek; ‘Sen mü'min değilsin’ demeyin. Çünkü Allah'ın nezrinde sayısız ganimetler vardır. Önceden siz de böyle iken Allah size lütfetti. O halde iyi anlayıp dinleyin. Şüphesiz Allah bütün yaptıklarınızdan haberdardır.” (4 Nisa/94)

Yine şu hadis de gözden kaçırılmamalıdır: “Kim Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederek ölürse cennete girer.”

Ve yine “el-Bitaga” hadisi de bunun delillerindendir ki hadiste; Kıyamet Günü, 99 günahı olan ve bu günahları sebebi ile helak olacağını zanneden, ama daha sonradan söylemiş olduğu “La İlahe İllallah” sözü sebebi ile kurtulan adamın durumu bahsedilir.

Delillerden birisi de Huzeyfe'den (*Radıyallahu Anhu*) rivayet olunan şu hadistir: “İslam aynen elbisenin deseninin silinmesi gibi silinir. Öyle ki; oruç nedir, namaz nedir, hac ibadetleri ve sada-

Haricilerin dalaletle düşmelerinin sebebi; vaad (müjde) nasslarını ihmal edip, vaid (tehdit) nassları üzerinde durmalarıdır. Bu hatalarına binaen onlar, Allahu Teala'nın şu sözünü kendilerine delil olarak almışlardır:

“Artık kim, Allah ve Rasülü’ne karşı gelirse bilsin ki ona (kendisi gibilerle birlikte) içinde ebedi kalacakları cehennem ateşi vardır.” (72 Cin/23)

Bu ayetin manası geneldir ve ayet eğer ki kendisi ile kayıtlı ve açıklandığı nass ile birlikte ele alınmaz ise müteşabihi olur. Bu ayeti tek başına alarak üzerine hükümler bine etmek müteşabihe başvurmak olur. Oysa ki yukarıdaki ayetin mutlaka şu ayet ile birlikte ele alınması gerekir:

“Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasının günahlarını dilediği kimse için bağışlar. Allah’a ortak koşan kimse büyük bir günah ile iftira etmiş olur.” (4 Nisa/48)

Bunun tam tersi olarak Mürcie’den olanlar ise sadece, “La İlahe İllallah” diyenin cennete gireceğine dair gelen nassları aldılar ve böylece amelin kişinin imanındaki etkisini ortadan kaldırmış olup, ameli tamamen ihmal ettiler. Bununla beraber tek başına bu kelimeyi söyleyenin, bu kelimenin gereklerini yerine getirmeye güç yetirebilmesine rağmen, hiçbir gerekeni yapmasa dahi cennete gireceğini söylediler.

Oysa ki alimler “La İlahe İllallah” kelimesinin durumu ile alakalı olarak, Buhari’nin Sahihî’nde, Vehb bin Münebbih’ten rivayet edilen şu sözü aktarırlar: “La İlahe İllallah, cennetin anahtarıdır. Lakin bütün anahtarların dişleri olur ve her kim dişleri olmayan anahtarla gelirse ona kapı açılmaz.” Burada dişlerden kasıt, İslam’ın şartlarının yerine getirilmesi ve onu bozan şeylerden sakınılmasıdır.

Akıl sahibi ve İslam dininin hakikatini bilen bir kişi, “La İla-

değiştirmek ve Allah’ın kulları arasına fitne yaymak için yaparlar.

Ancak hakkın talipleri ve ilim ehli olanlar; ihtilafa düştüklerinde veya kendileri için anlamada zorluk olan müteşabihleri, - Kitap’ın aslı olan, ihtilafların kendisine döndürüleceği ve te’villerin ana eksenini konumunda olan- muhkem ayetlere götürürler.

Şatibi (*Rahimehullah*), “İ’tisam” isimli eserinde, ihtilafların muhkeme götürülmesi ve müteşabihlerin muhkem ayetler ekseninde değerlendirilmesi kaidesinin sadece Kur’an-ı Kerim için değil, aynı zamanda Nebî’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Sünneti ve onun (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sireti için de geçerli olduğunu açıklamaktadır.

Belirli münasebetlere binaen söylenmiş olan hadisler ve ortaya çıkan olaylar vardır. Bu hadis ve olayların, söyleniş ve ortaya çıkış sebeplerine bakmaksızın direk olarak ele alınması ve üzerine hüküm bina edilmesi de muhkemi terk edip müteşabihe başvurmak manasına gelir.

Aynı şekilde bir mesele ile alakalı olarak genel manadaki delili alıp özel olarak o konu ile alakalı olan delili terketmek veya mutlak olanı alıp mukayyıt (başka bir nass ve hükme bağlı) olanı terketmek ve yine bir konu ile alakalı olarak o konunun alakalı olduğu tüm delilleri almak yerine sadece bir tanesini almak; muhkem olanı terkedip müteşabihi almak ve Allah hakkında bilgisizce konuşmak, şeriatında söylemediği bir şeyi söylemek manasına gelir.

Allah ve Rasülü’nün tüm sözlerine toptan iman etmek ve bunların tamamını almak İslam’a girmenin zaruretindendir. Hevaya uygun olanı takip etmek ise hastalıklı ve sapık kimselerin yoludur ki bu; dalalet ehlinin çoğunluğunun dalaletle düşmesinin sebebidir.

naları iki rükun içermektedir. Bu iki rükun “Nefy” ve “İsbat” rükunlarıdır.

Nefy, “La İlahe (ilah yoktur)” kelimesidir ve tağutları inkar manasındadır. İsbat ise, “İllallah (Allah’tan başka)” ibaresidir ve yalnızca Allah’a kulluk manasına gelir. Aynen Allahu Teala’nın; “el-Urvetü’l-Vüsga” kelimesini izah ettiği ayette geçtiği gibi:

“O halde kim tağutu reddedip, Allah’a iman ederse kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır.” (2 Bakara/256)

Bu ayette Allah Azze ve Celle kurtuluşa ermenin ve sağlam bir kulpa tutunmanın şartını birbirinden ayrı olmayan iki emre bağlamıştır. Bu emirlerden ilki; “Tağutu inkar” ve ikincisi ise “Allah’a iman”dır. “Tağutu inkar”, “Allah’a iman” olmadan tek başına yeterli değildir ve yine aynı şekilde “Allah’a iman” da “Tağutu inkar” olmaksızın tek başına yeterli değildir. Bu iki emrin mutlaka birleştirilmesi gerekmektedir.

Dolayısıyla madem ki bu askerler ve diğerleri, tağutu inkar etmiyorlar ve bilakis tağutun koruculuğunu ve yardımcılığını yapıp, onların ordusunu oluşturuyorlarsa; bunlar Müslüman veya mü’min ve dolayısıyla da kopmayan sağlam bir kulpa tutunanlar değillerdir. Bunlar; bu şirk halleri üzere öldüklerinde, “La İlahe İllallah” kelimesini binlerce kez söylemiş olsalar da helak olacak olanlardandır ve bu kelimenin onlara bu halleri ile hiçbir faydası dokunmayacaktır.

Müseylemetü’l-Kezzab’a tabi olanlar “La İlahe İllallah” kelimesini söylüyor, namaz kılıp oruç tutuyorlar ve Muhammed’in (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) peygamberliğine şahadet ediyorlardı. Ancak bununla beraber Müseyleme’nin de peygamberliğini kabul ederek şirk koşuyorlardı. Bu yaptıkları nedeni ile tekfir edildiler, kanları ve malları Müslümanlara helal kabul edildi. Aşiretlerinden bir kişiyi peygamberlik ve risalet konusunda Rasulullah’a (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şirk koşmaları nedeni ile “La İlahe İllallah” kelimesi onlara tek başına fayda sağlamadı.

he İllallah” kelimesinden kastedilenin ve bu kelime ile istenenin; bu kelimenin nefy ve isbat ihtiva eden manası olduğundan şüphe etmez. Burada Allahu Teala’nın istediği; manası kastolunmadan, gerekleri yerine getirilmeden ve bu kelimeyi bozan şeylerden de kaçınılmadan, boş bir teleffuz ile bu kelimeyi söylemek değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Bil ki Allah’tan başka ilah yoktur.” (47 Muhammed/19)

Ve yine Rabbimiz şöyle buyurur:

“Ancak bilerek hakka şahitlik edenler bunun dışındadır.” (43 Zuhruf/86)

“Kim Allah’tan başka ilah olmadığını bilerek ölürse cennete girer” hadisi de; bu kelimenin Tevhid’i ve Allah’tan başka tüm ilahları reddetmeyi içeren manasını bilmenin, şahadetin gerçekleşmesi ve kişinin Allah’ın vaadettiklerine kavuşması için gerekli olduğunun delilidir. Nevevi (Rahimehullah) Sahih-i Müslim’de bu konuya işaret ederek “Kim Tevhid üzere ölürse cennete girer” başlığıyla bir bab açmıştır. Burada asıl istenen bu kelimenin ihtiva ettiği Tevhid’i gerçekleştirmektir. Bu kelimeyi bozan hallerden kaçınmadan ve hukukuna da teslim olmadan kuru bir teleffuz değildir.

Aynen Muaz’ın (Radıyallahu Anhu) hadisinde olduğu gibi ki Buhari ve Müslim’de rivayet olunduğuna göre Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Muaz’ı (Radıyallahu Anhu) Yemen’e vali olarak gönderirken ona şu nasihatı yapmıştır: “Onları ilk olarak davet edeceğin şey “La İlahe İllallah” kelimesi olsun.” Başka bir rivayette ise “..Allah’ı birlemeleri” olarak geçer. Bu hadis delalet etmektedir ki bu kelimeden gerçek murad; nefy ve isbattır. Sadece lafzın söylenmesi değildir.

Bu kitapçıkta ve “Hâzâni Hasmâni İhtasamu fi Rabbihim” isimli başka bir kitapçığımızda açıkladığımız gibi; La İlahe İllallah ve el-Urvetü’l-Vüsga (kopmayan sağlam kulp) kelimelerinin ma-

büsbütün sapıtmıştır.” (4 Nisa/116) ayetine döndürülmesi gerekir.

Bir müşrik binlerce kez “La İlahe İllallah” kelimesini, anlamını bilerek söylese, ancak bununla beraber şirkini terk etmese, kulluk ve yardım ettiği tağutundan uzaklaşmasa; “sağlam bir kulp” a tutunmuş olmaz. Allah (*Subhanehu ve Teala*) onu bu hali ile bağışlamaz ve bu kişi bu hali ile cennete de giremez. Allah Subhabehu ve Teala şöyle buyurur:

“Biliniz ki, kim Allah’a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar.” (5 Maide/72)

Aynı şekilde bir konu hakkında konuşulacağı zaman o konu ile alakalı olan tüm nassları ve konunun bütün yönlerini ele almak gerekir. Hatta böylece nasslardan müteşabih olanları takip edenlerden olmayalım. Buhari ve Müslim’de geçen şu hadisler de bu kabildendir:

“Şehadet ederim ki Allah’tan başka ilah yoktur ve şehadet ederim ki ben O’nun elçisiyim. Allah’a bu ikisine şüphe olmaksızın iman ettiği halde kavuşan kişi, cennete girer.”

“Her kim kalbinde doğruluk ile; Allah’tan başka ilah olmadığına ve benim de Allah’ın elçisi olduğuma şehadet ederse, Allah cehennemini ona haram kılar.”

Aktardığımız bu hadisler ve metod ile dinin anlaşılması, ilme ulaşılması ve Allah’ın muradının, yine Allah’ın sevdiği ve razı olduğu şekli ile bilinmesi gerekir. Bu nedenle Nevevi (*Rahimehullah*) Müslim şerhinde¹² bazı ilim ehlinden bu hadislerin yorumu ile ilgili sözler nakleder. Nevevi şöyle aktarır: “Bu hadisler mücmeldir (manaları açık değildir) ve dolayısıyla şerh gerektirir. Bu hadislerin manası; “Her kim bu kelimeyi söyler ve bununla beraber hakkını ve farzlarını yerine getirirse” demektir. Bu görüş Hasan el-Basri’ye (*Rahimehullah*) aittir. Yine denir ki; “Her kim pişmanlık ve tevbe anında bu sözü söyler ve bu hal üzere de ölürse...” Bu ise

¹² 1/219

Durum bu olduğu halde, kullukta Allah’a karşı bir kral, emir, reis veya alimi ortak koşanın hali nedir..? Allah’a karşı koşulan bu şirkin secde ve rüku ile yapılması ile günümüzdeki müşriklerin yaptığı gibi kanunlar koyarak yapılması arasında fark yoktur.

Allah’a iman ile birlikte tağutu inkar şartı, Kelime-i Tevhid’in şartlarından sadece birisidir. Bu kelimenin şartları konusunda ilim ehli; Müslümanların bu kelimenin sadece dil ile söylenecek bir kelime olmadığını ve bazı şartları olduğunu bilmeleri için açıklamalar yapmışlar ve bunun delillerini aktarmışlardır. Bu kelimenin şartları olarak ilim ehli aşağıdaki meseleleri sıralamışlardır:

- 1- Nefy ve isbatın gereklerini bilmek
- 2- Bu kelimenin hukukuna bağlılık
- 3- Kişinin, ikrar ettiği bu kelimeye doğru (Sıdk) olması, dili ile ikrar ettiği gibi kalbi ile de bunu tasdiklemesi.
- 4- Samimiyetin (ihlas) olması ve şirki reddetme
- 5- Yakîni iman olması ve şüpheden uzak kalınması
- 6- Bu kelimeye ve delalet ettiklerine muhabbet (Sevgi)
- 7- Bu kelimenin gerektirdiklerini kabul etmek ve bu kelimeyi bozacak her şeyden de uzaklaşmak.

Bu şartların ayrıntıları, konuları ve delilleri ile birlikte kaynaklarda ele alınmıştır. Burada bunu zikretmemizin amacı, bahsettiğimiz şüphede zikredilen bu ve benzeri hadisler için, Kur’an ve Sünnet’te geçen bazı nassların bu hadisleri açıklayıcı mahiyette olduğunu göstermektir.

“Kim Allah’tan başka ilah olmadığını bilerek ölürse cennete girer” hadisinin mutlaka; “O halde, kim tağutu reddedip Allah’a iman ederse kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır” (2 Bakara/256) ayeti ile birlikte ele alınması ve tefsir edilmesi gerekir. Yine bu hadisin mutlaka; “Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Ondan başka günahları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah’a ortak koşarsa

kudsi hadiste de belirtilmiştir: “Ey Ademoğlu! Sen bana yeryüzü kadar hata ile gelsen, sonra bana hiçbir şeyi şirk koşmadan kavuşsan ben de sana mağfiret ederim.”¹³

Huzeyfe'den (*Radyallahu Anhu*) aktarılan; “Bir gecede Allah'ın Kitabı kaldırılır ve yeryüzünde ona ait hiçbir şey kalmaz” hadisi doğru ise, bu hadiste bahsi geçen kişilerin Allah'ın şeriatından bir şey bilmemelerine rağmen bu kelimenin (Kelime-i Tevhid'in) manasını yerine getirip, Allah'a (*Subhanehu ve Teala*) şirk koşmamaları sebebi ile bağışlandıklarını anlarız. Çünkü Allahu Teala kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz.

Namazı, sadakayı ve dinin diğer emirlerini bilmeyen bu insanlar, Allah'a şirk koşmamaları şartı ile özürlü olarak kabul edilirler. Çünkü şeriatın emirleri ancak risalet hücceti ile bilebilir. Yukarıda zikredilen hadiste açıklandığı üzere bu insanların yaşadığı dönemde Allah'ın Kitabı bu insanların arasından kaldırılır ve o kitaptan bir ayet dahi kalmaz. Allah'ın Kitabı insanları onunla uyardığı hüccetidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Bu Kur'an bana, kendisi ile sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için vahyolundu.” (6 En'am/19)

Kur'an-ı Kerim kime ulaşırsa üzerine hüccet ikame edilmiş olur. Ancak kime Kur'an ulaşmaz ise bu kişi dinin furu'undan olan ve tafsilata giren meseleler hakkında özürlü olabilir. Bu kişi Tevhid'in aslına giren meselelerden ve açık olan şirk fiillerinden dolayı mazur olmaz. Çünkü Allah (*Subhanehu ve Teala*) aşağıda daha tafsilatlı olarak açıklayacağımız gibi; Tevhid konusundaki hüccetini, bir çok yönden kulları üzerine ikame etmiştir.

Yukarıdaki hadiste zikredilen kimselerin durumu aynen Zeyd bin Amr bin Nufeyl'in durumu gibidir. Zeyd bin Amr bin Nufeyl (*Radyallahu Anhu*) kendi döneminde yaşayan bir nebi olmadığı halde, Allah Rasulü'nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) peygamberli-

¹³ Tirmizi rivayet eder

Buhari'nin (*Rahimehullah*) görüşüdür.”

Aynı şey “el-Bitaga” hadisi için de geçerlidir. “El-Bitaga”dan kasıt, bilindiği gibi “La İlahe İllallah” kelimesidir. Bu ise Tevhid'in; Allah'a iman, tağutları inkar ve bu kelimeyi bozacak her türlü şeyden uzaklaşarak gerçekleştirilmesidir.

Bu hadisi Allahu Teala'nın, “Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz” (4 Nisa/116) ayeti gibi muhkem olan nasslar ışığında anlamak ve bunun gibi muhkem nasslara döndürmek gerekir. Bilinmelidir ki hadiste geçen bu doksan dokuz günahlık sicil arasında, kişiyi küfre sokacak veya şirke düşmesine sebep olacak bir günah yoktur. Çünkü şirk hadiste geçen “el-Bitaga”yı bozan hallerdendir ve Allah (*Subhanehu ve Teala*), ayette de belirttiği üzere şirki asla affedecek değildir. Bu kişi şirk üzere ölmüş olsa cennete giremez. Eğer ki “el-Bitaga”yı bozacak (şirk gibi) bazı durumlar olmuş olsaydı bu kişinin kurtuluşa ermesi mümkün olmazdı. Gereklerini yerine getirmeden ve manasını kasdetmeden bu söz sadece dil ile ikrar edilmiş olsa; “el-Bitaga” sahih bir Tevhid olarak kabul edilmezdi ve tezathıklar olmuş olurdu.

Şayet bu kişinin sicilinde, Allah'tan başkasına kulluk, Allah (*Subhanehu ve Teala*) ile beraber kanun koyma veya bu kanun koyanlara yardımcılık ve dostluk yapma ya da dine sövme, dinin dostlarına karşı tavır takınıp onlara karşı savaşma olmuş olsaydı; bu durumda böyle bir kişinin kurtuluşa ermesi ve cennete girmesi mümkün olmazdı. Çünkü bu sayılanların tamamı kurtuluşa ermenin engellerindendir. Ancak hadiste bahsi geçen bu kişinin sicilindeki günahlar şirk türünden olmayan günahlardandı.

Bu hadiste Kelime-i Tevhid'in önemi ve büyüklüğünün açıklaması da bulunmaktadır. Ayrıca yine kişinin bu kelimenin hukukuna riayet etmesi ve Allah'ın (*Subhanehu ve Teala*) hoşnut ve razı olduğu bir halde O'nun huzuruna varması durumunda bu kelimenin, büyüklüğü ile kişinin şirk dışındaki bütün günahlarını örteceğinin ve sileceğinin beyanı da vardır. Bu aynı zamanda şu

lerini destekledikleri bir hadistir. Ayrıca bir de rivayetinde zayıflık ve tedlis olabileceği de ilave edildiğinde durumun nasıl olacağını düşünmek gerekir.

Üsame (*Radıyallahu Anhu*) hadisine gelince; herhangi bir kafir İslam’a yeni girer ve kendisinden de o esnada İslam’ını bozacak bir fiil veya söz ortaya çıkmaz ise öldürülmesi caiz değildir. Çünkü bu kişi İslam’a girmek ile kanını ve malını kurtarmış oldu. Yapılması gereken İslam’ını bozacak bir hali açığa çıkmadığı sürece bu kişiden el çekmektir.

Nevevi (*Rahimehullah*) Sahih-i Müslim’de bu konuya işaret ederek “La İlahe İllallah, dedikten sonra kafirin öldürülmesinin haramlığı” başlığıyla bir bâb açmıştır.

Ancak burada himayenin başlangıcı ile devam etmesi arasında büyük bir fark vardır. Himaye kafirin “La İlahe İllallah” kelimesini söylemesi ile başlar. Bu himayenin devam etmesi ise ancak bu kelimenin hukukunu yerine getirerek ve onu bozacak şeylerden kaçınarak olabilir.

Dolayısıyla kafir, İslam’a girmek istediğinde Kelime-i Tevhid’i söylemesi gerekir. Bu kelimeyi mücerred olarak söylemesi; İslam şeriatının emir ve yasaklarını kabul etmesi, bu kelimenin hukukuna teslim olması ve bu kelimeyi bozan her türlü söz ve davranışlardan uzak durması manasındadır. Eğer ki bunları yerine getirmez ise, İslam’ın onun kanını ve malını himayesi sona erer.

Buna göre Üsame hadisi; İslam’a yeni girmiş olan ve İslam’ını bozacak herhangi bir söz veya davranışta bulunmamış olan kişi içindir. Bu hadiste geçen mesele İslam’ını uzun bir süredir iddia eden kişi ile alakalı değildir. Özellikle bu kişi, İslam’a ve ehline karşı savaş; tağuta, tağutun destekleyicilerine ve anayasasına karşı dost durumunda ise yüzlerce ve hatta binlerce defa bu kelimeyi söylese de bu kelimenin o kişiye hiçbir faydası yoktur. Ta ki küfründen, şirkinden ve kulluk ettiği tağutundan tamamen

ğinden önce Hanif ve Müslümandı. Sahih-i Buhari’de geçtiği üzere Tevhid’in hukukunu yerine getirmiş ve İbrahim’in (*Aleyhisselam*) dini üzereydi. İbn İshak (*Rahimehullah*), Zeyd’in (*Radıyallahu Anhu*) şöyle dediğini rivayet eder: “Ey Allah’ım! Eğer ki sana ibadetin hangisinin daha sevimli olduğunu bilseydim, öyle ibadet ederdim. Ancak bunu bilmiyorum.”

Zeyd’in (*Radıyallahu Anhu*) durumunda olanlar, ancak rasullerin hücceti ile bilinebilecek olan namaz veya zekat gibi şeriatın tafsilatına giren meselelerde özürli olarak kabul edilebilirler.

Tevhid konusunda ise, hukuku yerine getirilmediği sürece bu kelime kişiyi kurtarmaz. Çünkü bu kelime bütün rasullerin uğruna gönderildiği hak kelimesi ve Allah’ın kulları üzerindeki hakkıdır. Bu meselede kullar üzerine hüccet bir çok yönden ikame edilmiştir.

Bütün bu bahsedilenler hadisin metninde geçen, “ateşten kurtaracak” sözünün Rasulullah’a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ait olup olmadığına bağlıdır. Ancak ilim ehlinin çoğunluğu metinde geçen bu ibarenin Huzeyfe’den (*Radıyallahu Anhu*) eklenti olduğunu belirtmişlerdir. Hatta bazı ilim ehli hadisin ravileri arasında Muaviye bin Darir’in olması sebebi ile hadisin tüm metnini zayıf olarak görmüşlerdir. Çünkü Muaviye, hadis rivayetinde müdellis olarak bir ravidir. İlim ehli onun bu özelliği sebebi ile, A’mes’in (*Rahimehullah*) yolu dışında rivayet ettiği hadisleri zayıf olarak nitelendirirler. Yukarıda zikrettiğimiz ve ravileri arasında Muaviye’nin bulunduğu hadis ise A’mes yolu ile rivayet edilmiştir. Ayrıca Muaviye, Hafız İbn-i Hacer’in (*Rahimehullah*) belirttiği gibi Mürcie’nin liderlerindendir. Yine bu hadis mürcienin tuttuğu ve söylemlerini delillendirdikleri bir hadistir. Alimler, bid’at ehlinin rivayet ettikleri konusunda dikkatli olunması gerektiği ve onların kendi bid’atlerine destek olan rivayetlerinin kabul edilmemesi konusunda uyarırlar. Bu hadis, Mürcie ehlinin görüş-

uzaklaşınca kadar da faydası olmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Ey İman Edenler! Allah yolunda savaşa çıktığınız zaman iyi anlayıp dinleyin. Size selam verene dünya hayatının geçici menfaatine göz dikerek; ‘sen mü’min değilsin’ demeyin.” (4 Nisa/94)

Bu ayetin nüzul sebebi ile alakalı olarak, hadiste de aktarıldığı üzere; sahabeden bir topluluğun yolculukları esnasında, koyunları olan bir adam ile karşılaşmaları ve bu adamın kendilerine selam verip İslam’ını onlara belli etmesine rağmen, Üsame’nin (*Radıyallahu Anhu*) olayında olduğu gibi, adamı öldürüp koyunları almalarının olduğu söylenmiştir.

Allahu Teala Kur’an-ı Kerim’de bu sahabe topluluğunun yaptıklarını reddetmiştir. Bu nedenle bize vacip olan; İslam’ını zahirin belli eden bir kişiye karşı, zahiri halinin hilafına muamele etmemektir.

Bütün bu izah edilen meselelerden sonra şu kesin olarak ortaya çıkmıştır ki kim İslam ile birlikte demokrasi veya anayasa gibi başka bir dine bağlı olduğunu ortaya koyarsa; bu kişiden, kabul ettiği diğer dinlerden tamamen uzaklaşıp, dini yalnızca alemlerin Rabbi’ne has kılmadığı sürece İslam’ı kabul olunmaz. Bu nedenle Allahu Teala işlerin başında ve sonunda; “iyi anlayıp dinleyin” buyurmaktadır.

Tevhid'dir. Zaruri olarak bilinmesi gerekir ki kulun yerine getireceği bütün amel ve ibadetlerin kabul olması için gereken şartların ilki Tevhid'dir. Yapılacak hiçbir amel, bu şartı yerine getirmeden ve yine bu şarta bağlı olan diğer önemli bir şartı da yerine getirmeden, kişiden kabul olunmaz. Amellerin kabulü için Tevhid şartı ile birlikte olması gereken diğer şart ise yapılan amelin Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) getirdiklerine muvafık olmasıdır.

Bu nedenle Allahu Teala kafir ve müşriklerin yaptıkları veya yapmakta oldukları bir çok amelleri zikreder. Bununla beraber bu amelleri kabul etmediğini ve bu amellerini tamamen boşa çıkaracağını belirtir. Bunun sebebi; yapılan amellerin ihlas ve Tevhid şartlarını taşınamamasıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İnkar edenlere gelince; onların amelleri ıssız çöllerdeki serap gibidir ki susayan onu su zanneder. Nihayet ona vardığında; orada herhangi bir şey bulamamış, üstelik yanbaşıda da (iman etmediği ve kendisinden sakınmadığı) Allah'ı bulmuştur. Allah ise onun hesabını tastamam görmüştür. Allah he-sabı çok çabuk görür.” (24 Nur/39)

Nebi'nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Rabb'inden rivayet ettiği kudsi bir hadiste, Allahu Teala şöyle buyurur: “Benim hiçbir ortağa ihtiyacım yok. Kim amelini sâdece benim için yaparsa, o amel nazarımda makbûldür. Kim de amelini bir başka ortak koşarsa, o amel kabul etmem.” Alimler bu hadisi, küçük şirk konusunda delil olarak kullanmaktadırlar. Dolayısıyla büyük şirk için de delil olarak kullanılması daha evladır.

Bütün bunların ışığında; Tevhid'in, namazın sıhhati ve kabulü için şart olduğunu görüyoruz. İslam dinine giriş “La İlahe İllallah” kelimesi ile edilir. Tevhid gerçekleşmemiş olduğu halde namaz veya namaz dışındaki diğer ameller ile değildir.

İlim ehli, içerisinde Tevhid'i ihtiva etmesi sebebi ile namazı da İslam'ın alameti olarak görür. Çünkü Tevhid namazın şartlarından. Kim ki Tevhid'in Allah'a iman ve tağutu inkar olan iki

ÜÇÜNCÜ ŞÜPHE

Tağut ve Destekçilerinin Namaz Kılıyor

Oruç Tutuyor Olmaları

Bu konudaki şüpheleri ortaya atanlar aynı zamanda şunu da söylerler:

“Kanunların koruyucu ve yardımcıları olan askerleri; namaz kılıp, oruç tuttıkları ve hac farızasını yerine getirdikleri halde nasıl tekdir ediyorsunuz?”

Ayrıca bu muhalifler genelde, ortaya attıkları bu şüphelerini destekleme mahiyetinde; Müslim'de geçen zalim yöneticiler ile alakalı hadisi kullanırlar. Ki o hadiste sahabe (*Radıyallahu Anhum*) Allah Rasulü'ne (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle sorarlar: “Onlarla savaşılmı mı ey Allah'ın Rasulü?” Bunun üzerine Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şu cevabı verir: “Hayır, aranızda namazı ikame ettikleri sürece onlarla savaşmayın.”

Yine Zü'l-Huveysara ismindeki bir şahıs ganimet taksimi esnasında Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) aleyhinde konuştuğunda Halid bin Velid (*Radıyallahu Anhu*), “Onu öldüreyim mi ey Allah'ın Rasulü?” dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle dedi: “O namaz kılmıyor mu? Ben namaz kılan kişinin öldürülmesi ile emrolunmadım.” Başka bir rivayette ise şöyle geçer:

“İnsanlar, ‘Muhammed ashabını öldürüyor’ demesinler.”

Bu şüpheyeye karşı bizim cevabımız ise şöyledir: Allahu Teala'nın bütün peygamberleri onun ile gönderdiği din;

da makbul olduğu düşünülebilir mi? Abdestsiz olarak kılınacak namazın batıl olduğu konusunda iki kişinin bile ihtilaf etmediği bilinmektedir. Düşün ki ey Allah'ın kulu! Abdest namazın sıhhatinin şartlarındandır ve terki ile namaz batıl olur. Peki, namaz da dahil tüm amellerin makbul olmasının en önemli şartı olan Tevhid'in ihmali ile yapılan bir amelin durumu ne olur?

Bu nedendir ki Allahu Teala Tevhid emrini, şartını ve Tevhid ile amel etmeyi ademoğluna namaz ve abdest amellerinden ve bu amellerin şartlarından daha önce öğretmiş ve vacip kılmıştır.

Allahu Teala Mekke'de Tevhid'i, sahabeye namaz ve bunun dışındaki diğer amellerden önce farz kılmıştır. Ayrıca bilinmektedir ki sahabe, Mekke'de namaz, zekat ve bunun dışında daha o dönemde kendilerine farz kılınmamış olan diğer ibadetler sebebi ile değil sadece bu kelime için işkence ve zulüm gördü, imtihanlara maruz kaldı ve hicret ile sorumlu tutuldu. Yine onlardan istenen ilk emir de bu kelimenin gereklerinin yerine getirilmesiydi. Çünkü namaz, zekat ve diğer ibadetlerin kabul olunması için bu şart gerekmekteydi. Bu nedenle gerek Allah Rasülü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) ve gerekse sahabenin (*Radyallahu Anhum*), müşrikleri davet yöntemleri; Tevhid'in gerçekleştirilmesi ve tağuttan kaçınılması emrinden önce namaz, zekat ve bunun gibi şeriata diğer emirlerinden başlamak şeklinde olmamıştır.

Aynı şekilde Buhari ve Müslim'de geçen ve Yemen'e göndermesi esnasında Allah Rasülü'nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Muaz bin Cebel'e Radyallahu Anh, yapacağı davetin üslubunu açıklamak için söylediği şu sözler de bu konu için güzel bir örnektir: "Onları ilk davet edeceğin şey Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet olsun." Başka bir rivayette ise: "Allah'ı birlemeleri olsun" diye geçer. Allah Rasülü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bu sözlerinin devamında şöyle der: "Eğer bu konuda sana itaat ederlerse; Allah'ın kendilerine gündüz ve gecede olmak üzere beş vakit namaz

şartını yerine getirmeden namaz, zekat veya oruç ibadetlerini işlese dahi, bu ibadetlerin hiç birisi ondan kabul olunmaz ve tamamı batıl olur.

Bu konudaki delillerin en açık olanı Allahu Teala'nın şu sözüdür:

"Rasulüm! Şüphesiz sana da, senden öncekilere de şöyle vahyolunmuştur: 'Andolsun Allah'a ortak koşarsan, işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun.' (39 Zümer/65)

Yine Allahu Teala başka bir ayetinde şöyle buyurur:

"İşte bu Allah'ın hidayetidir. Kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah'a ortak koşsalardı, yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi." (6 En'am/188)

Tağuta kulluktan ve onun yasalarına uymaktan vazgeçmek ile Allah'a şirk koştuktan sakınmak; amellerin kabul olması için gerekli olan en önemli şart ve Allah'ın, kulları üzerine yazdığı ilk farzdır.

Bu askerler Allahu Teala'nın, tağutun reddedilmesi hakkındaki; *"Tağutu inkar etmeleri kendilerine emrolunduğu halde.."* (4 Nisa/60) emrine muhalefet ederek, tağutun koruyuculuğunu ve yardımcılığını yapıp ona itaat etmektedirler. Ayrıca yine bu askerler, tağutun kanun ve anayasalarının da koruyuculuğu ve yardımcılığı görevini üstlenmektedirler.

Bu nedenle bu askerlerden namazları, oruçları ve buna benzer yaptıkları diğer amelleri, Tevhid kelimesinin haklarını, şartlarını ve rükunlarını yerine getirmedikleri sürece kabul olunmayacaktır.

Bahsi geçen bu askerlerden, subaylardan, istihbarat elemanlarından veya bunlara benzer bu tağutların ve anayasalarının koruyucularından birinin, abdestsiz olarak namaz kıldığı belki de görülmemiştir. Bununla beraber bunların namazının Allah katın-

tüm müteşabih delillerin ve şüphelerin bu kaideye döndürülmesi ve bu kaide etrafında değerlendirilmesi gerekir.

Bundan dolayı yöneticilerin durumları ve namazı ikame ettikleri sürece onlarla savaşılmasının nehyinin açıklandığı Müslim'in yukarıda rivayet edilen hadisinde, tek başına namazın ikame ediliyor olmasına değil namaz ile birlikte dinin ve Tevhid'in de ikame ediliyor olmasına işaret vardır. Bunun delili ise, savaş emrini içeren ve bu hadisin açıklayıcısı konumunda olabilecek diğer hadislerdir. Ki bu hadislerde namaz ve zekattan önce Tevhid'in yerine getirilmesi emri vardır. Bu hadislerden birisi şudur: “İnsanlarla, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) O'nun rasulü olduğuna şahadet edinceye, namazı kılıp zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunları yerine getirirlerse kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Hesapları ise Allah'a havale edilir.”

Allah Rasulü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) savaş sebebi olarak ilk başta Tevhid'i ve daha sonra ise Tevhid'in rükun ve gereklerini belirtmektedir. Bu ise Allahu Teala'nın şu sözünün manasıdır:

“Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar ve zekatı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın.” (9 Tevbe/5)

“Eğer tevbe eder..” kelimesinin manası; şirkten, küfürden ve Allahu Teala dışındakilere yapılan ibadetten tevbe eder, Tevhid'i gerçekleştirir ve daha sonra da namazı kılıp, zekatı verirler ise kan ve mallarını korumuş olurlar anlamındadır.

Tevhid'i bozan hallerden ve bu hallere delil olarak; Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile birlikte Tebükk Gazvesi'ne çıkan sahabeden bir topluluğun, alay etmeleri nedeni ile küfre girmeleri ile alakalı açıklamayı, daha önce zikretmiştik. Bahsi geçen bu insanlar namaz kıhyorlardı. Ancak Kur'an-ı Kerim hafızları ile alay eden sözleri söylemeleri sebebi ile Tevhid'i bozduklarında Allahu Teala onlar için şöyle buyurdu:

kılmalarını farz kıldığını söyle. Sana bu konuda da itaat ederlerse, Allah'ın zenginlerin mallarından fakirlere dağıtılmak üzere, sadaka ile kendilerini sorumlu tuttuğunu belirt.”

Dolayısıyla kişinin İslam'a davet edilmesi, ilk olarak namazdan başlanarak değil Tevhid'ten başlanarak yapılır. Eğer ki Tevhid gerçekleştirilirse daha sonra namaz, zekat ve dinin diğer emirleri bu kişiden talep edilir.

Kim Tevhid'in hukukunu ve rükunlarını yerine getirir ve böylece sağlam bir kulpa tutunursa, namaz ve dinin diğer amelleri ondan kabul olunur ve bu kişi kurtuluşa erer. Ancak kim de dinin namaz ve buna benzer amellerini, sağlam bir kulpa tutunmadan (Tevhid'i gerçekleştirmeden) yerine getirmeye kalkışırsa bu kişi ise helak olacak olan grubun içerisinde yer alır.

Allahu Teala İslam ve iman bağlarının hiç birisi hakkında, çözülmeyeceğine dair garanti vermez. Ancak bu bağların, “Kopmayan sağlam kulp'a” (Tevhid'e) bağlandığı vakit çözülmeyeceğini garanti eder. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Dinde zorlama yoktur. Artık doğruluk ile eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O halde kim tağutu reddedip, Allah'a iman ederse kopmayan sağlam kulpa yapışmış olur. Allah iştir ve bilendir.” (2 Bakara/256)

Bu nedenledir ki dünyada ibadet ile yorulanların çoğunun ibadeti kıyamet günü yüzlerine vurulur. Bunların varacakları yer de ateştir. Allahu Tela şöyle buyurur:

“O gün bir takım yüzler zelildir. Durmadan çalışır, (fakat boşuna yorulur.)” (88 Gâşiye/2-3)

Ve Allahu Teala bu ayetlerin devamında şöyle der:

“Kızgın ateşe girer.” (88 Gâşiye/4)

Çünkü bu kişinin namazı, ibadeti ve yorulması, Tevhid ve ihlas şartlarını taşımadığı için boşa gitmiştir ve heba olmuştur. Bu kaide, İslam dininin kaidelerinden biridir. Bu mesele ile alakalı

kanun koyucu konumundakilere yardım etmekte ve onlara destek olmaktadırlar. Bu ise İslam'ı bozan hallerin en açık olanlarından-
dır ve dolayısıyla da namaz kılıyor olmaları işledikleri bu suçu
örtbas etmez. Ayrıca kıldıkları bu namazın da onlara hiçbir fayda-
sı olmaz.¹⁴

¹⁴ Eğer ki, verdiği hükme itiraz etmesine rağmen -ki bu küfürdür- Ne-
bi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu kişiyi neden öldürmediği sorulursa,
buna şu cevabı veririz: Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *Rahimehullah*,
"Sarimu'l-Meslul" isimli eserinde şöyle der: "Bu, Nebi'nin *Sallallahu*
Aleyhi ve Sellem özelliklerindendi. Bu ve buna benzer affettiği durumlar
çoktur. Bunun sebebi kalplerin kazanılması ve Muhammed *Sallallahu*
Aleyhi ve Sellem ashabını öldürüyor denmemesi içindir."

"Boşuna özür beyan dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra
tekrar kafir oldunuz." (9 Tevbe/66)

Yine Müslümanların alimleri Rahimehumullah fıkıh kitapla-
rında, "Mürtedin hükmü" başlığında bâblar açmışlar ve bu
bâblarda namaz kılanlardan olan bir Müslümanın bir söz, amel
veya itikad sebebi ile İslam'ından sonra küfre girebileceğini açık-
lamışlardır.

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye (*Rahimehullah*) kendi dönemin-
de Tatarlar'ın anayasası olan Yesak'a kulluk edenleri tekfir etmiş
ve bununla beraber bu anayasanın koruyuculuğu ve destekleyici-
liğini yapanların da namaz kılıyor olmalarına rağmen küfürlerine
hükmetmiştir. Şeyhu'l-İslam'ın bu fetvası için "Fetevalar" isimli
eserinin 28. cildine bakılabilir.

Aynı şekilde, "Zü'l-Huveysira" hadisini ve bu hadiste geçen
"namaz kılmıyor mu?" veya "namaz kılanlardan olabilir" ibarele-
rini de bu şekilde anlamamız gerekir.

Bu hadiste; kişinin zahirî haline bakıp, içinde gizledikleri ve
bize karşı açık olmayan hallerini ise Allahu Teala'ya havele etme
kaidesi vardır. Hadiste geçen şahıs Tevhid'i izhar etmekteydi. Şa-
yet bu kişi, tağuta ibadet veya ona yardım ediyor ya da kanun
koyma konusunda Allahu Teala'ya şirk koşuyor olsa ve bunu da
alenen izhar ediyor olsaydı sadece namaz kıldığı için Nebi
(*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onun İslam'ını kabul etmezdi.

Ayrıca bu ve buna benzer hadislerden elde edilen faydalar-
dan birisi de; kişinin mal ve can emniyetinin, kiblemize yönelerek
namaz kılması durumunda sağlanacağı kaidesidir. Çünkü namaz,
içerisinde Tevhid'i barındırır. Böyle bir kişi, İslam'ını bozacak bir
hali alenen sergilemediği sürece mal ve can emniyeti devam eder.

Bizim konumuz olan; kanunların destekleyicileri konumun-
dakiler, bu kanunlara ve bu kanunları koyanlara karşı açıkça
dostluklarını ilan etmektedirler. Ayrıca muvahhidlere karşı bu

rincisi kadar tehlikeli ve bozgunculuğa sebep olan bir iştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Kafir olanlar da birbirlerinin yardımcılarıdır. Eğer siz onu (Allah’ın emirlerini) yerine getirmedeniz yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur.” (8 Enfal/73)

Şüphecilerin söyledikleri (yukarıda bahsi geçen) hadis konusunda ise; bu hadis bu lafız ile Nebi’den (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sahih bir isnad ile aktarılmadığı gibi, Müslümanı tekfir eden her kişi de kafir değildir. Özellikle tekfir edilen Müslüman, Allahu Teala ve Rasülü’nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) küfür olarak isimlendirdiği bir iş nedeni ile tekfir edilmiş ise.

Bu hadisten, Müslüman bir kişinin asla tekfir olunmayacağını anlamak; Allahu Teala’nın, İslam’ı izhar ettikleri halde (Müslüman olduklarını açıkladıkları halde), bazı insanlar hakkında indirdiği şu ayetlere ters düşmektir:

“Boşuna özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kafir oldunuz.” (9 Tevbe/66)

“Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir.” (47 Muhammed/25)

“Ey iman edenler, sizden kim dininden dönerse bilsin ki Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü’minlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. Bunlar Allah yolunda cihad ederler ve hiç bir kınayıcının kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar). Bu Allah’ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah’ın lütfu ve ilmi geniştir.” (5 Maide/54)

Bununla beraber eğer ki Müslüman küfre girmez veya dinden dönmez ise fıkıh kitaplarında ele alınan “Mürtedin Hükümü” bahsinin faydası ve gereği nedir? Ki bu bâblarda zikredilen delillerden birisi de Allah Rasülü’nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şu sözüdür: “Kim dinini değiştirirse, onu öldürün!”

DÖRDÜNCÜ ŞÜPHE

“Kim Bir Müslümanın Kafir Olduğunu Söylerse Bizzat Kendisi Küfre Girer” Sözü

Kanunların koruyucuları konumunda olan askerlerin durumu hakkında tartışanlar şunu söylerler: “Şüphe yok ki “Tekfir” tehlikeli bir konudur. Çünkü Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurur: “Kim bir Müslümanın kafir olduğunu söylerse bizzat kendisi küfre girer.”

Ayrıca cahil olanlardan bazıları şunu bile söylemektedirler: “Kafir olan anne ve babadan doğmuş olan kafdren başkasının tekfiri caiz değildir.”

Bunların bu şüphelerine karşı cevabımız şudur: “Tekfir”, başlı başına bir amel olarak yerilmiş ve tehlikeli olan bir iş değildir. Ancak heva ve öfkeye bina edilip, şer’i delilden uzak olarak bir Müslümanı tekfir etmek yerilmiş ve tehlikeli bir iştir. Her iman övülmüş türden olmadığı gibi, her küfür de yerilmiş ve kötülenmiş türden olmayabilir. İman çeşitleri içerisinde vacip olan Allah’a iman olduğu gibi yine haram olan tağuta iman da vardır. Aynı şekilde küfür çeşitleri içerisinde vacip ve övülmüş olan tağuta küfretme, onu inkar etme olduğu gibi, yerilmiş ve haram olan Allah’a küfretme ve O’nu, ayetlerini ve dinini reddetme de vardır.

Bir müslümanı şer’i bir delile dayanmadan tekfir etmek ne kadar tehlikeli ise, müşrik veya kafir olan birinin İslam’ına ve dolayısıyla da kan ve malının haram olduğuna hükmetmek, bu kişiyi İslam kardeşliği ve iman dostluğu dairesine sokmak da en az bi-

Müslümanı tekfir etmeyi basite alır ve bunu önemsiz bir iş olarak değerlendirirse küfre düşebilir. Yine ilim ehlinin hadis hakkında başka te'villeri de bulunmaktadır. Nevevi (*Rahimehullah*) Sahih-i Müslim şerhinde ilim ehlinin bu görüşlerini ele almaktadır.

İlim ehli bu hadisin te'vilini ve manasını diğer nassların ışığında değerlendirerek yapmışlardır. Çünkü bu hadisin zahiri, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın açıkladığı, küfür ve iman konularında sapasağlam olan dinin temellerinden bir tanesine muhalif konumdadır. Bu hadisin zahirinin muhalif olduğu esas ise Allahu Teala'nın şu hükmüdür:

“Allah kendisine ortak koşulmasını asla başıslamaz; bundan başkasını dilediği kimse için başıslar.” (4 Nisa/48)

Müslümana dünyevi bir öfkeye binaen küfür iftirasında bulunmak şirk konumunda değildir. Bu nedenle bu hadisi te'vil eden ilim ehli, onu diğer sağlam nasslar ışığında değerlendirmişlerdir.

Şayet biz, bu hadise binaen ortaya atılan bu şüpheye uygun olarak; bize düşmanlık gösteren, bizi veya Müslüman muvahhidlerden başkalarını tekfir eden, tağutları, onların kanunlarını ve askerlerini desteklemek için Tevhid'imiz ve tağutlardan uzaklaşmamız nedeniyle bizi Hariciler olarak isimlendiren kişilerin kafir olduklarını beyan etsek, doğru söylemiş oluruz. O zaman bu sözü te'vil etmeye de ihtiyaç kalmazdı. Çünkü bu, kesin olan bir küfürdür.

Bu şüphe sahiplerinin cahillerinden olanlarının, “kafir anne-babadan doğmuş bir kafir olmadıkça, kimse tekfir edilemez” sözüne gelince, bu boş bir sözdür.

Çünkü bunu söyleyen kişi İslam dininin hakikatini bilmeyen bir kişiden başkası olamaz. Bu nedenle, kendisine cevap vermek için uğraşmak, zaman ve gayret kaybı olur. Bu cahilin sözünün manası; bir Müslümanın asla tekfir edilemeyeceği manasına gelir

Yine Müslim'de geçen bir hadiste Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurur: “Kim Müslüman bir kardeşine; ‘Ey kafir’ derse ve bu sözü söylediği kişi kafir ise (bir sorun yoktur). Ancak kafir değil ise bu sözü kişinin kendisine döner.” Hadiste geçen “kişi kafir ise” sözü; küfrünü açığa vurduğu ve tekfirin engellerinden bir engelin de kendisi hakkında bulunmadığı bir Müslümanın, tekfir edileceğine delildir. “Böyle değil ise bu sözü kişinin kendisine döner” sözünün manası ise kişinin tekfir ettiği şahısta küfre sebep olacak bir durum yok ise bu sözün kişinin kendisine döneceğidir.

Kişiye küfre sokacak türden bir söz veya amele binaen, kişi bir Müslümanı tekfir eder de, tekfir ettiği bu kişi tekfirin engellerinden bir engelin bulunması sebebi ile bu hükmü hak etmiyor olsa dahi, tekfir eden bu kişi küfre girmez. Özellikle tekfir eden şahıs, tekfir ettiği bu şahsı Allah'ın dinine ve hududlarına karşı sergilenen öfke nedeni ile tekfir etmiş ise bu yaptığından dolayı ecir bile alır. Aynen Ömer'in (*Radıyallahu Anhu*), Hatıb (*Radıyallahu Anhu*) hakkında Rasulullah'a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*): “Bana izin ver de bu münafığın boynunu vurayım” demesi gibi..

Bununla beraber Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Hatıb'ın (*Radıyallahu Anhu*) küfre girmediğini açıklamaktadır. Ancak bu açıklamasına rağmen Ömer'e (*Radıyallahu Anhu*) karşı: “Bu sözün sana geri döndü. Çünkü sen bir Müslümanı tekfir ettin ve kanını helal gördün. Kim bir Müslümanı bu şekilde tekfir ederse küfre girer” diye bir söz söylememiştir.

İbnu'l-Kayyım (*Rahimehullah*) “Zadü'l-Mead” isimli eserinde, Mekke'nin fethi ile alakalı olarak Hatıb Bin Ebi Belta'nın (*Radıyallahu Anhu*) kıssasını işler ve yine aynı manaya işaret eder.

Muvahhidlerin, faydanın artması açısından bilmeleri gerekir ki ilim ehli, birkaç yönden bu hadisi te'vil etmişlerdir. Bu yönlerden birisi; kim Müslümanın dinini ve Tevhid'ini küfür ile vasıflandırır ise şüphesiz küfre girer. Bir diğer yön ise yine kim

ki bu, önceki dönemlerde yaşamış olan kimselerden, ne bir alim ne de bir cahilin söylemediği bir şeydir.

Mürtedin hükümleri konusunda, Allahu Teala'nın, Rasulü'nün ve alimlerin sözlerinden sunulanlar, bu şüphenin geçersizliğini ortaya çıkarmada yeterlidir. Gözleri kör olan kimse için bu bahsedilenlerde şifa vardır.

“Eğer müşriklerden biri senden eman dilerse, Allah’ın kelamını işitip dinleyinceye kadar ona eman ver. Sonra (Müslüman olmaz ise) onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte bu müsamaha onların bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır.” (9 Tevbe/6)

Allahu Teala, onları Allah’ın kelamını işitmelerinden önce müşrik olarak isimlendirmiş ve vasıflandırmıştır. Bununla beraber onlar bilmeyen yani cahil olan bir topluluk idi.

Allahu Teala’nın, Nebi’sine (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) onlara davette bulunma, Allah’ın kelamını işittirme ve daveti tebliğ etme emri; ne davetten önce ne davet esnasında ve ne de sonrasında, şirke tutunup Tevhid’e tutunmadıkları sürece, onların bu vasıflarından herhangi bir şeyi değiştirmemiştir.

Çünkü en büyük şirk, ihsan edilen hak dini bozar niteliktedir ki bu; zahiri manada bir ibadeti Allah’tan başkası için yapmaktır. Bunu yapan, asla cehaletini mazeret olarak gösteremez. Allahu Teala, bu kişiye Tevhid hakkında bir çok açıdan açık hüccetini ikame etmiştir. Kişiye Tevhid hüccetinin ikame edildiği delilleri ve ayetleri alimler şöyle zikrederler:

1- Allahu Teala’nın birliğine işaret eden açık kevnî ayetler: Bunlar; yaratan, rızık veren ve yarattıklarını şekillendiren Allah’ın (*Subhanehu ve Teala*) birliği ve Rabliğine işaret eden ayetlerdir. Kendisine ibadet edilmesi, kanunlarına uyulması gereken tek varlık O’dur. Şer’an ve aklen bunlardan herhangi bir şeyin O’nun dışında başka bir varlığa nisbet edilmesi caiz değildir. Ki Rabbimiz şöyle buyurur:

“İyi biliniz ki yaratma ve emir O’nundur.” (7 A’raf/54)

2- Allahu Teala’nın, Ademoğullarından almış olduğu misak da bu delillerdendir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Kıyamet gününde, biz bundan habersizdik demeyesiniz diye, Rabbin Ademoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini

BEŞİNCİ ŞÜPHE

Cehalet Özrü

Kanunların askerleri lehinde mücadele edenler ve onları savunanlar derler ki: “Kuşkusuz bu askerler, kendilerine öğretecek, onlara din konusunda davette bulunacak ve onlara dinlerini açıklayacak kimselere muhtaç olan cahillerdir. Onlar, efendilerinin tağutlar olduğunu, bu tağutlara kanun koymada itaatlerinin ibadet ve şirk olduğunu bilmemektedirler. Bu nedenle de bu askerlerin tağutları dost edinmeleri ve kanunlarını korumaları küfür konumunda değildir.”

Bu şüphelerine cevap olarak şunları söyleyebiliriz: Bu askerlere ve diğer insanlara yönelik davetin önemi konusunda ihtilaf yoktur. Bu, Allah’ın buyurduğu gibi en güzel amellerdendir:

“Allah’a davet eden, salih amel işleyen ve “Ben gerçekten Müslümanlardanım” diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?” (41 Fussilet/34)

Ancak, Allah’a ibadette¹⁵ ortak koşan her müşrik; davetten önce, davet esnasında ve sonrasında Tevhid’e tutunmadıkları ve tağutları inkar etmedikleri sürece, müşrik olarak kalır. Onlara davette bulunulmasının gereği ve önemi, onların hükmünü değiştirmez, onları muvahhid kılmaz veya onlardan şirk ismini kaldırmaz. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹⁵ Bu askerlerin efendileriyle birlikte, kanun koymada, kanunları korumada adım attıkları bilinmektedir. Onlar bu nedenle müşriktirler, Allah’tan başkasına kulluk yapmaktadırlar. Onlar, Allah dışında bu kanun koyucuları Rabler edinmişlerdir. Bu konuda bazı deliller daha önce geçmişti.

Çünkü şeriatları farklı farklı olsa da bu nebilerin hepsinin daveti; Tevhid'i uygulama ve şirki yok etmeye dönüktü. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Biz peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz." (17 İsrâ/15)

Allah (*Subhanehu ve Teala*), insanlara bütün rasullerini gönderdi. Bu rasullerin sonuncusu da Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) idi. Onunla dini açıkladı ve hüccetini insanlar üzerine ikame etti. Ondan (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sonra da başka bir rasul yoktur.

5- Allahu Teala, bütün kitaplarını bu yüce gayeye davet için indirdi. Bütün bu kitapları ise öyle bir kitap ile sonlandırdı ki hiçbir şey onu yok edemeyecektir. Ayrıca Allahu Teala, kıyamet gününe kadar onu korumayı üstlendi ve insanlara karşı uyarısının ulaşmış olmasını bu kitabın insanlara ulaşmış olmasına bağladı. Allahu Teala bu kitapta, dinin bütün emirlerini zikretmiştir ki bu emirlerin en yücesi ve en önemlisi Tevhid'tir. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

"Bu Kur'an bana, sizi ve ulaştığı kimseleri uyarmam için vah-yolundu." (6 Enâm/19)

Yine şöyle buyurur:

"Kitap ehlerinden ve müşriklerden küfredenler, kendilerine apaçık bir delil gelinceye kadar vazgeçecek değillerdir." (98 Beyyine/1)

Sonra Allahu Teala, delil ve hücceti şu sözüyle açıklar:

"(İşte o apaçık delil) Allah tarafından gönderilen ve tertemiz sahifeleri okuyan bir elçidir." (98 Beyyine/2)

Bu yüce Kur'an kime ulaşmışsa, o kişiye hüccet ikame edilmiş olur. Özellikle bütün peygamberlerin kendisi için gönderildiği; dinin en açık hükümleri konusunda, kişiye uyarı ve davet ulaşmış olarak kabul edilir.

çıkardı, onları kendilerine şahit tuttu ve dedi ki; 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' (Onlar da;) 'Evet (buna) şahit olduk' dediler. Yahut, atalarımız daha önce şirk koşmuşlardı. Biz onlardan sonra gelen bir nesil idik. Şimdi o batıl yolu tutanların yaptıkları yüzünden bizi helak mi edeceksin, demeyesiniz diye (yapmıştık)." (7 Araf/172-173)

Allahu Teala, kendisinden başka Rab edinmeyecekleri konusunda onlardan misak aldıktan sonra; gaflet, cehalet ve açık bir küfür üzere, şirk konusunda babalarını taklit etme iddialarını mazet olarak kabul etmemiştir.

3- Allahu Teala'nın insanları üzerinde yaratmış olduğu ve kulların kalplerine; tek yaratan, rızık veren ve kanun koyanın Allahu Teala olduğuna dair yerleştirdiği fitrat da, bu delillerdendir. Buhari ve Müslim'de geçen şu hadis bunun delilidir: "Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurur: "Her doğan, fitrat üzere doğar. Anne-babası onu ya Yahudileştirir, ya Hristiyanlaştırır ya da Mecusileştirir". Sahih-i Müslim'de ise şöyle geçer: "...ya da müşrikleştirir." Yine Müslim'in rivayet etmiş olduğu kudsi bir hadiste şöyle buyurulmaktadır: "Ben bütün kullarımı hanif olarak yarattım. Ancak şeytanlar onlara gelip, dinlerinden alıp götürdüler ve kendilerine helal kıldığım şeyleri haram kıldılar."

4- Bunlara ilave olarak, Allahu Teala, bütün rasullerini bu yüce gayenin gerçekleşmesi için göndermiştir: Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

"Andolsun ki biz her ümmete; 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının' diye uyarı bir peygamber gönderdik." (16 Nahl/36)

"Peygamberleri müjdeciler ve azap habercileri olarak gönderdik ki peygamberlerden sonra insanların Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın." (4 Nisa/165)

Bu nedenle kendisine direk olarak bir nebinin risaleti ulaşmayan kimse, başka bir nebinin davetini işitir.

tür savaşın içerisinde yer alan fertlerin durumlarını da ayrı ayrı değerlendirmişlerdir.¹⁶

Yine Allah'ın dinine karşı savaş halinde olan bu grubu savunan insanlar, kendi batıllarını yamamak için, hüccetin bu askerlere ikame edilmemiş olduğunu söylemektedirler. Bu söz Allahu Teala'nın; “*De ki; kesin delil ancak Allah'ındır*” (6 Enam/149) sözüne aykırı ve muhaliftir.

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), kendisine babası hakkında soru soran bir adama şöyle dedi: “Benim babam da senin baban da ateştedir.”¹⁷ Bununla birlikte, soru soranın ve Allah Rasülü'nün (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) babası, Allahu Teala'nın kendileri hakkında şöyle buyurduğu kimselerdendir:

“*Ataları uyarılmamış, bu yüzden kendileri de gaflet içinde kalmış bir toplumu uyarmak için indirilmiştir.*” (36 Yasin/6)

Bunun aksi düşünülemez, çünkü Tevhid'in aslı ve insanları şirkten uzaklaştırıp tek olan Allah'a ibadet konusunda Allahu Teala, hüccetini bir çok yönden insanlara ikame etmiş ve tüm rasulleri de bunun için göndermiştir.

Buna rağmen Allah'ın dininden bazı isim ve sıfatlar dışında hiçbir şey bilmeyen bazıları; Allah'ın kulları üzerindeki hakkı ve bütün peygamberlerin onun için gönderildiği, bütün kitapların onun için indirildiği ve bütün hüccetlerin onu ihtiva ettiği Tevhid konusunda hüccet ikamesini gerekli görmemektedirler. Bunlar, ayetleri mevzuları dışında ele alarak bu meseleler üzerine şüphelerini bina etmektedirler. Onların mevzusu dışında ele aldıkları ayetlerden birisi Allahu Teala'nın şu sözüdür: “*Biz peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz.*” (17 İsrâ/15)

¹⁶ İlim ehli hüccet ikamesinin gerekliliği konusunda, mümtene olan grup ile mümtene olmayan grubu birbirinden ayırmışlardır. Mümtene olan grup için hüccet ikamesi gerekli değildir.

¹⁷ Müslim'in rivayeti

Ancak hüccetin ve bu hüccetin ulaşmasının, her bir kişiye ayrı ayrı ve kişinin bizzat kendisine ulaşması gerektiğini söylemek, Allahu Teala'nın şu sözünde reddettiği bir şeydir:

“*Öyleyken, bunlara ne oluyor ki öğütten yüz çeviriyorlar? Ürkek yaban eşekleri gibi arslandan kaçmaktalar. Hayır, onlardan her kişi kendisine açılmış sayfalar verilmesini istiyor.*” (74 Müddessir/49-52)

Nebi'nin (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) sîretinde görüldüğü gibi, onun (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) mümtene (bir güç arkasına sığınmış olup kendisine güç yetirilemeyen) gruplara karşı yapılan davet konusundaki tavrı bilinmektedir. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), bu taifelerden birisine, dine davet maksadı ile bir elçi gönderdiğinde, bu elçiyi o taifenin tüm fertlerine değil sadece başları konumundaki kişilere gönderir ve hiçbir elçisine, o taife-nin fertlerine de tek tek ulaşmasını emretmezdi. Özellikle güç yetirilemeyen ve Müslümanlara karşı savaş halindeki gruplara yönelik davetlerde, bu uygulama daha da belirgindir.

Bu tağutlar, onların destekçileri ve kanunların askerleri; kendilerinden önceki müşriklerin, Tevhid'i ihtiva eden Kur'an'dan yüz çevirme konusundaki izlerini aynen takip etmektedirler. Yine bunlar hakkı dinleme konusunda, vahşi eşeklerin aslanlardan kaçtıkları gibi kaçmaktadırlar. Bunlar, gözlerinin önünde olan ikame olunmuş hüccetten yüz çevirmeleri nedeni ile cahil kalan müşriklerdir.

Bunların cehaletlerinin sebebi; kendilerine risalet hüccetinin ulaşmamış olması veya bunaklık, delilik, çocukluk ya da bunun gibi ehliyetin engellerinin varlığı da değildir. Bununla beraber bu askerler, İslam'a karşı silah ile savaşan ve mümtene konumunda olan bir grubun üyeleridir.

Bilinmektedir ki savaşçı konumunda olan bir kimseye hüccet ikame edilmesi gerekli değildir. Bu nedenle alimler bu konuda, savunma savaşı ile saldırı savaşını birbirinden ayırmışlar ve bu iki

Zeyd bin Amr bin Nufeyl'in kıssasında bu konu ile alakalı ibretler vardır. O, Tevhid'i kendi zamanına özel olarak gönderilmiş bir rasul olmamasına rağmen gerçekleştirmişti. Ki onun yaşadığı dönem, Rasulullah'a (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) peygamberliğin gönderildiği dönemden kısa bir süre önce idi. O, Allahu Teala'nın kendileri hakkında şöyle buyurduğu topluluktandır:

“O, senden önce kendilerine hiç uyarıcı gelmemiş bir kavmi uyarman için, -doğru yolu bulmaları için- Rabbinden bir rahmet olarak gönderilen Hak'tır.” (32 Secde/3)

Bununla birlikte Zeyd, Efendimiz İbrahim'in (Aleyhisselam) dini üzere olan bir hanifti. Fıtratıyla Tevhid'e ulaşmıştı. O, kavminin tağutlarından uzak durmuş, onlara ibadet ve yardımcı olmaktan kaçınmıştı. Bu, onun kurtulması için yeterliydi. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), onun tek bir ümmet gibi diriltileceğini bildirmiştir. Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), onu görmüştü. Ona “putlara ayrılmış bir kurban” dan oluşan bir sofraya sunuldu. Zeyd, bunu yemekten kaçındı ve; “Ortak koştuklarınız için kestiklerinizden yemeyeceğim” dedi. O, Kureyş'in bu fiillerini kınıyor ve; “Koyunu Allah yarattı, ona gökyüzünden su indirdi, yeryüzünde onun için bitki çıkardı. Sonra siz, onu Allah'ın ismi dışında bir şeyle, inkar etmek ve kendisi için kestiğiniz şeyi yüceltmek için kesiyorsunuz” diyordu.¹⁹

Tevhid'in fıtrata nasıl serpildiğini ve insanların tasarlayıp kendisine yöneldikleri; sonradan ortaya atılan şirki düşün.

Bu adama, dönemine özel bir peygamber gelmemişti. Buna rağmen, Tevhid'i öğrenmiş, onu gerçekleştirmiş ve kurtulmuştur. Risalet hücceti olmadan bilinemeyecek ibadetler ve şeriatin ayrıntıları konusunda ise mazeret sahibiydi. İbn-i İshak'ın rivayetinde geçtiği gibi; “Ey Allah'ım! Eğer ki sana ibadetin hangisinin daha sevimli olduğunu bilseydim, öyle ibadet ederdim. Ancak bunu

¹⁹ Buhari rivayet etmiştir.

Bu insanlar büyük ve açık olan şirk konusu da dahil olmak üzere, bütün konularda hüccet ikamesi olmadan tekfirin olmaya-çağını savunmaktadırlar.

Bu ayette, onların bu bozuk düşüncelerine işaret eden hiç bir yön yoktur. Allahu Teala; “Biz peygamber göndermedikçe kimseyi tekfir etmeyiz” demiyor, “azap etmeyiz” diyor. Bu azaptan kastedilen, Allahu Teala'nın; “Rabbim, kendilerine ayetlerimizi okuyan bir peygamberi memleketlerin ana merkezine göndermedikçe, o memleketleri helak edici değildir” (28 Kasas/59) sözünde de belirttiği gibi; dünyadaki azap veya şu sözünde belirttiği gibi ahiretteki azaptır:

“İçine her bir topluluğun atılmasında, bekçileri onlara: “Size bir uyarıcı gelmemiş miydi?” diye sorarlar. Onlar; “Evet” derler.” (67 Mülk/8)

Özellikle büyük şirk ve Allahu Teala'dan başkasına ibadet sebebi ile tekfire gelince, bu ayette¹⁸ kastedilen bu tür bir tekfir değildir. Çünkü kafir, yoldan sapmış, hakkı bilen ve bunu inkar edenler gibi inatçı bir kafir olabileceği gibi, yüz çeviren veya kendisine uyduğu kimselerin saptırması ile sapıtan cahil bir kafir de olabilir.

Her kafirin küfrü, bilerek hakkı inkar etme şeklinde olmayabilir. Aksine çoğu kafir cahildir ve sapmıştır. Onları ateşe sürükleyen şey; güzel birşey yaptıklarını düşünerek, efendilerini, büyüklerini ve babalarını taklitle küfre girmeleridir.

Açık olan büyük şirk konusunda ise, Allahu Teala açık hüccetini ikame etmiştir. Cahilin bu konudaki mazereti kabul edilmez, çünkü onun bilgisizliği ve durumu, ancak dinden ve kendisi için yaratılmış olduğu en önemli şeyi öğrenmekten yüz çevirmesi sebebiyledir. Bu konudaki cehaleti, kendisine hüccetin ikame edilmemiş olmasından dolayı değildir.

¹⁸ Yani İsra Suresi'nin 15. ayeti ile kastedilen.

yol ile bize ulaşan Adiy bin Hatem hadisinde de geçtiği gibi, bilmiyorlardı. Ki o hadiste Adiy (*Radıyallahu Anhu*) şöyle demektedir: “Onlara ibadet etmiyorduk.” Onlar, helal ve haram kılmada, kanun koymada itaatin, ibadet olduğunu bilmiyorlardı. Bununla beraber helal ve haram koymada onlara itaat ediyorlardı ve Allah’ı bırakıp, kendilerine bu helal ve haramları belirleyenleri rabler ediniyorlardı. Onların bu konudaki cehaletleri, kendilerinden öziir olarak kabul edilmemiştir.

Çünkü bu mesele, Allah’ın insanları üzerinde yaratmış olduğu fitratı yok etmektedir. Yaratan, rızık veren, alemleri biçimlendiren Allahu Teala’dır ve O’ndan başka birisinin kanun koyma, emretme ve hükmetme yetkisi de yoktur. Şüphesiz Allahu Teala, kendisinin ibadet konusunda birlenmesi, hüküm ve kanun koymada teklenmesi ve kendisi dışındakilere ibadetten kaçınılması için peygamberlerini gönderdi ve bütün kitaplarını indirdi.

Günümüzde ise Allah’tan başkasına ibadet meselesi, geçmiş dönemlere nazaran daha açık bir şekilde yapılmaktadır. Günümüzdeki subaylara, polislere, casuslara veya tağutların emniyet birimlerinde görevli olan diğerlerine, dini ve kitabı hakkında sorulduğunda; dininin İslam ve kitabının ise Kur’an olduğunu iddia eder. Hatta gece ve gündüz vakitlerinde Kur’an tilaveti ile meşgul olanları vardır. Onun Kur’anı okuması, kendisine ikame olunan hüccetin pekiştirilmesi demektir. Daha sonra aynı kişi İslam’ı ve Kur’an’ı bir kenara bırakarak, Allah’ın dini ve Kitabı’nın hakim olmasını isteyenleri tutuklar, hapseder ve onlar hakkında tağutun kanunları ile hükmeder. Tevhid’e ve şirkten uzaklaşmaya çağıran herkes ile savaşıır. Buna karşılık tağutun hükmüne, sonradan koyduğu kanunlarına, şeriat hükümlerini yok eden şirk anayasasına ve Tevhid düşmanları olan dostlarına yardım eder. Hak ehline karşı onlara destekçi olur.

Allah’ın dinini bozan bütün bu işleri yapmak, sadece dininin İslam olduğunu iddia etmek ile gizlenebilir mi? Bu mesele; “Onla-

bilmiyorum” der ve sonra da yeryüzüne rahatına geldiği gibi secde ederdi. Bu kişi; ancak bir rasulün daveti ile bilinebilecek olan namaz, oruç ve buna benzer dinin diğer emirleri hakkında mazur kabul edilmiştir.

Onunla aynı dönemde yaşamış olan diğer insanlar ve bu insanlardan biri olan Nebi’nin (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) babası mazur görülmemiştir. Çünkü bu insanlar Tevhid’i gerçekleştirmemişler, şirk, küfür ve putperestlikten uzaklaşmamışlardı. Bununla beraber onlara, Allahu Teala’nın buyurduğu gibi, bir uyarıcı da gönderilmemiştir.

Bu mana üzerinde iyi düşünülmesi gerekir. Cehaleti sebebi ile kişinin mazur kabul edilmesi, alimlerin üzerinde konuştukları ve günümüz alimlerinin de üzerinde durdukları bir meseledir. Bununla beraber bu mesele, konu ile alakalı bütün delilleri alıp, bu delillerin tamamını aynı anda değerlendirmeden gerçek manada kavranamayacak olan bir konudur.

Bütün bunlardan sonra şunun bilinmesi gerekir ki bugün bu tağutların ve onların destekçilerinin küfrü; risalet hüccetinin kendilerine ulaşmaması sebebi ile oluşan küfür manasında değerlendirilemez. Allahu Teala, kendisinden sonra peygamber olmayan Rasül’ünü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) göndermiş ve onunla birlikte, hiçbir şekilde kendisine batılın karışmayacağı Kitap’ını indirmiştir. Ki bu Kitap, onların bizzat ellerinde bulunmaktadır.

Ancak insanların çoğu, ahiret hayatı yerine dünya hayatından razı olurlar. Bu nedenle de, hakkı arama ve ona tabi olmaktan yüz çevirirler. Onların küfrü; risalet hüccetinin kendilerine ulaşmaması nedeniyle olan bir küfür değil, bu hüccetten yüz çevirme küfrüdür.

Ayrıca, “Allah’ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini, bir de Meryem oğlu İsa’yı rabler edindiler” (9 Tevbe/31) ayetinde bahsedilen kişiler, Allah’ın şeriatı dışındaki kanunlara itaat etmenin; bu kanunlara ibadet etme ve dolayısıyla da şirk manasında olduğunu, sahih bir

Allahu Teala'nın, hakkında açıkça hüccetini ikame ettiği, bütün peygamberlerini onun için gönderdiği bir emri bozmuşlar ve yerine getirmekten yüz çevirmişlerdir. Eğer ki bunların hata ettikleri ve saptıkları şey, dinde kapalı olan bir mesele hakkında olmuş olsaydı ve bununla beraber dinin aslı olan Tevhid konusunda herhangi bir sapkınlıkları olmasaydı, durumları böyle olmayabilirdi.²⁰

Bu bölümde söz uzamaktadır. İlim ehlinin bu meseledeki açıklamaları çoktur. Bu mesele ile alakalı olarak; *"el-Farku'l-Mübîn Beyne'l-Uzri Bi'l-Cehli ve'l-İrâd Anî'd-Din"* isimli bir çalışmamız bulunmaktadır. Allahu Teala bize onun basımını kolaylaştırsın. Ancak hidayeti isteyen kimse için burada bahsettiklerimiz yeterlidir inşaallah.

²⁰ Tevhid dışında, herhangi bir hayırlı amel işlemediğini söyleyen adamın hadisi buna işaret eder: Adam, çocuklarına öldükten sonra kendisini yakmalarını, sonra külünü denize savurmalarını vasiyet etti ve: "Vallahi eğer Rabbim beni diriltmeye güç yetirirse hiç kimseye azap etmediği şekilde bana azap eder." dedi. Sonra Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dedi ki: "Oğulları bu isteğini yaptılar." Allahu Teala yeryüzüne şöyle dedi: "Aldığını geri ver." O an adam dirildi ve kalktı. Allahu Teala ona şöyle dedi: "Bu yaptığın şeye seni sevk eden nedir?" Adam: "Senden korkumdur ya Rabbi!" dedi. Bu söylediğinden dolayı Allah onu affetti... Buhari'deki aslında "Tevhid'den başka amel işlemezdi" ziyadesi vardır. Ahmed'e göre sahih bir isnadla rivayet edilmiştir ve bunda Allah'ın isimleri ve sıfatlarını bilmeme konusunda özrü olduğu dair işaret vardır. Çünkü bu ancak peygamberler yoluyla bilinir. Bu adam Allah'ın kudreti hakkında son derece cahildi. Çocuklarına olan vasiyetinin, kendisini Allah'ın azabından kurtaracağını zannediyordu. Allahu Teala, Allah'ın kulu üzerindeki hakkı olan; gerek kainata yerleştirdiği deliller ve gerekse akli deliller, fitrat, misak ve risalet hücceti ile bildirdiği Tevhid meselesinin aksine, onu bu cehaletinden dolayı bağışladı.

ra hüccet ikamesi yapılmadı" denilecek kadar kapalı ve şüpheli midir? Allah'a yemin olsun ki bu mesele, güneşin gündüz vaktindeki en parlak anından daha da açıktır.

İşte Burada Birbirine Düşman Olan İki Saf ve İki Grup Vardır: Şirk safı ve Tevhid safı. Sonradan konulan kanunların safı ve tertemiz şeriat safı. Bu topluluklar; tamamen kendi istekleri, akları ve tercihleriyle tağutun safını seçmektedirler. Bu seçimlerini ise ya tağutu sevmelerinden dolayı ya da ahirete karşılık dünya hayatının "emekli maaşı" denilen metaini elde etmek için yaparlar. Tağutun yolunda savaşır ve ona yardım ederler. Ayrıca bu tağutlara düşman olanlar ile savaşır, Tevhid ehlini bu tağutlardan uzak tutarlar.:

"İman edenler, Allah yolunda savaşır. İnkâr edenler de tağut yolunda savaşır." (4 Nisa/76)

Bu askerler kıyamet gününde, Tevhid ehlinin zaferini ve tâbi oldukları şirk ehlinin ise yenilgi ve helakını gördüklerinde şöyle diyeceklerdir:

"Rabbimiz! Biz büyüklerimize ve yöneticilerimize itaat etmiş-tik. Onlar da bizi yoldan saptırdılar. Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları büyük bir lânetle rahmetinden kov." (33 Ahzab/67-68)

Onların, *"Bizi Yoldan Saptırdılar"* Sözünü Düşün. Bu Onlar İçin Bir Mazeret midir?! Allahu Teala, kafirlerden çoğunun kendi durumları hakkındaki zanlarını şöyle belirtir:

"(Bunlar) iyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir." (18 Kehf/104)

"Kendilerinin doğru yolda olduklarını zannediyorlar." (7 Araf/30)

"Kendilerinin bir şey üzerinde bulunduklarını sanırlar." (58 Mücadele/18)

Bütün bu zanlarının onlara bir faydası olmaz. Çünkü onlar;

gun tavırlarını sergilese, bize düşen bu kişiye zahiri haline göre Müslüman muamelesi yapmak ve kişinin kalbinde bulundurdıklarını araştırmamaktır. Bu kişiye Müslüman muamelesi yapılması nedeni ile kanı ve malı da koruma altındadır. Ahirette ise hesabı Allahu Teala'ya aittir. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

“Şüphe yok ki münafıklar cehennemden en alt katındadırlar.

Ardık onlara asla bir yardımcı bulamazsın.” (4 Nisa/145)

Aynen bunun gibi, kim kalbinde Allah'a iman ve tağutu inkar olduğunu iddia eder ancak şirkin askeri ve tağutun destekçisi olmak, tağutların sayılarını artırmak, kanunlarını korumak, onlara dost ve yardımcı olmak gibi zahiri olarak bu iddiasını bozacak ve boşa çıkaracak türden ameller işlerse; bize düşen yine bu kişi için de zahiri haline göre hükmetmektir. Çünkü hadiste şöyle geçer: “İnsanların kalpleri ve göğüslerindekiyi araştırmak ile emrolunmadık.”

Buhari'de geçtiği üzere Ömer İbnu'l-Hattab (*Radıyallahu Anhu*) şöyle der: “Rasulullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) zamanında insanlar vahiy ile hükmediyorlardı. Kim bize hayrı izhar ederse onun güvenliğini sağlıyor ve ona yaklaşıyorduk. Gizlilikleri konusunda ise hiçbir araştırmaya girmiyorduk. Kim de bize karşı kötülük izhar ederse, kalbinde gizlediklerinin iyilik olduğunu iddia etse bile, onun güvenliğini teminat etmiyor ve onu doğrulamıyorduk.”

Yine Buhari'de geçen ve Kabe'ye karşı savaş maksadı ile sefer düzenleyen ordunun kıssası da bu meselede delildir. Ki o orduda zorlama ile veya buna benzer bir sebep ile çıkarılanlar olduğu halde, Allah (*Subhanehu ve Teala*) tamamını yere batırmıştır. Bu hadis, üzerinde durduğumuz mesele ile alakalı olarak açık bir delildir. Çünkü mü'minlerin annesi Aişe (*Radıyallahu Anha*) Rasulullah'a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), bu ordunun içerisinde yer alan ancak bu ordu ile çıktıkları sefere, mü'minler ile savaşmak niyeti ile çıkmamış olanların durumunu sorduğunda, Allah

ALTINCI ŞÜPHE

İkrah (Zorlama), Müstaz'af Konumunda Olma, Rızık ve Maslahatı Bahane Olarak Öne Sürmeleri

Bu muhalifler derler ki: “Askerlerin çoğu tağutları sevmekte ve hatta onları tekfir edip, koymuş oldukları kanunlardan da uzak durmaktadırlar. Bu askerlerden bazıları, bu tağutlara karşı kalplerinde kin taşımaktadırlar. Ancak rızıklarını elde edebilmek için veya emekli olmalarına az bir sürenin kalmasından dolayı bu görevde bulunmaktırlar.”

Yine bu muhalifler, ikrah engelini, müstaz'af olmayı bu askerlerin tekfirine engel olarak zikrederken, bazıları da yaptıkları bu görevlerin İslam'a ve Müslümanlara hizmet ve onların maslahatları için olduğuna inanırlar.

Bütün bunlara cevap olarak şunları söyleriz: Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat ile diğer sapık ve hastalıklı fırkalar arasındaki fark şudur: Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, iman; kalp ile itikad, dil ile ikrar, azalar ile amel olarak tanımlar. Dolayısıyla Ehl-i sünnete göre iman, sadece kalpte olan batınî bir itikad değildir.

Bu tanıma binaen, tağutun inkarı da hem zahiren ve hem de batınen olmalıdır. Bununla beraber, bizden istenen zahire göre hükmedip, ancak Allah'ın (*Subhanehu ve Teala*) bilebileceği batınî hali araştırmaktan geri durmaktır.

Buna göre; herhangi bir münafık, İslam'ın hakim olduğu yerde idareden korkması sebebiyle, küfrünü ve Allah'ın şeriatına olan kinini gizlese, bize karşı ise iman ve İslam'ın gereklerine uy-

lere yaptığı muameleyi yapmış ve ona kendi nefsi için fidye ödemesini emretmiştir. İşte bu; bizim şirke ve kanunların ordusuna karşı takınmamız gereken tavrımız olmalıdır.

Aramızda Allahu Teala'dan en fazla korkanımız, O'na en fazla yakın olanımız, insanları tekfir etme ve onlara karşı hüküm verme konusunda en hassas davrananımız olan Allah Rasulü'nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) bu uygulaması bizim için yeterli ve belirleyici bir delil değil midir?

İkrah meselesine gelince; bahsi geçen bu konu hakkında, ikrah geçersiz bir özürdür.

Çünkü alimler, küfrün ortaya konması meselesindeki ikrah hakkında bazı hududlar ortaya koymuşlardır ki bu hududların hiç birisi bu askerlerin hallerini kapsamamaktadır. Bu mesele ile alakalı daha fazla bilgi isteyen konuyu çeşitli yerlerden araştırabilir.²² Ayrıca ilim ehli, kişiyi dinden çıkarmayan günahlar konusundaki ikrah engeli ile; küfür, şirk ve şirk ehline yardım konusundaki ikrahı birbirinden ayırmışlardır.

Bu askerlerin durumu incelendiğinde ise bunların ikrah altında bu işe girdikleri değil bilakis kendilerine vazife edinerek, mal ve rutbe karşılığında, övünerek bu işe girdikleri ortaya çıkar.

Eğer ki bu askerler mustaz'aflık özrünü beyan ederlerse şu söylenebilir: Kendilerinden önce yaşamış olan ve Mekke'de İslam'ı kabul ettikten sonra müşriklerin safından ayrılp, Tevhid safına geçmeyen bir topluluktan, özürleri kabul edilmedi. Bu topluluk Bedir günü geldiğinde müşrikler tarafından savaşın en ön safına yerleştirildi.

Üzerinde düşünülmesi gerekir ki, Mekke'de kalan bu insanlar, müşriklerin safına gönüllü olarak ve rağbet ederek katıldılar. Bununla birlikte aynen günümüzdeki askerler gibi, müşriklerin savaş safalarında yer aldılar. Onlar o dönemde müşriklerin

²² Bkz: Fethu'l-Bari, İkrah konusu

Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: “Bunların tamamı helak edilir. Daha sonra ise kıyamet gününde niyetleri üzere diriltirler.”

Namaz kıldıkları halde, zorlandıklarını iddia ederek, Tatarlar'ın kanunları olan Yesak'a ibadet eden ve onun askerliğini yapanlar hakkında Şeyhul-İslam İbn-i Teymiye (*Rahimehullah*) şöyle der: “Allahu Teala haramlarını hiç sayan bu ordunun tamamını, zorlananı ve gönüllü olarak çıkanı birbirinden ayırt edecek kudrete sahip olmasına rağmen helak edecektir ve niyetleri üzere haşredecektir. Durum böyle olduğu halde, mü'min mücahidlerin, bu ordunun içinden zorlama ile çıkarılanlar ile gönüllü olarak çıkanları ayırmaları nasıl istenir? Ki mücahidlerin bu ayrımı yapmaya güçleri de yoktur.”²¹

Bu askerler İslam ehline karşı, şirk ve put ehlinin sayısını artırmak gayesi ile savaşa çıkmıştır. Dolayısıyla hükümleri; yardım ettikleri, dost oldukları ve destekledikleri topluluk ile aynıdır. Bu onların dünyadaki hükümleridir ve zahirlerine göre belirlenir. Ahiretteki hükümlerine gelince şu anda bu bizi ilgilendirmemektedir.

Yine konu ile alakalı delillerden birisi de Bedir günü esir düşüp daha sonra Rasulullah'a (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), kendisinin Müslüman olduğunu ancak bu savaşa zorlama ile çıkarıldığını söylediğinde, Abbas'a (*Radyallahu Anhu*) karşı Allah Rasulü'nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yaptığı muamele ve verdiği şu cevaptır: “İçinde gizlediklerini Allah daha iyi bilir. Bizim için ise zahiri halin belirleyicidir.”

İmam Ahmed bu kıssayı rivayet etmiştir. Bu rivayette ravilerden birisi bilinmemektedir. Ancak kıssanın aslı Buhari'de bulunmaktadır. Buhari'de geçtiğine göre Allah Rasulü (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*), Abbas'a (*Radyallahu Anhu*) aynen diğer müşrik-

²¹ Mecmuu'l-Feteva, 28/537.

yüzünde çaresizdik’..” Maaş, ev ve rızık bahaneleri ile müşriklerin saflarında yer almaları, onlardan özür olarak kabul edilir mi?! Meleklerin verdikleri cevaba dikkat edilmelidir:

“Melekler de; ‘Allah’ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!’ dediler. İşte onların barınağı cehennemdir. Orası ne kötü gidiş yeridir.” (4 Nisa/97)

Rızık kapısı geniş değil miydi? Bulunduğunuz bu şirk safından, diğer safa hicret etseydiniz ya?...

Karıncayı, arıyı, kuşları ve diğer bütün canlıları, müşrikleri ve kafirleri kim rızıklandırmaktadır? Allahu Teala’nın, müttakileri ve şirk saflarından temizlenip ayrılanları, Tevhid ve ehline karşı şirk ehline dostluk ve yardım yapmaktan uzak duranları rızıklandırmada, aciz olduğunu mu düşünmektedirler? Allah onların düşündüklerinden yüce ve münezzehdir.

Allahu Teala’nın, müşriklerin saflarından ayrılmayan bu topluluğa karşı tehdidini ve vaidini (tehdidini) beyan eden şu sözünü düşünmek gerekir:

“İşte onların barınağı cehennemdir. Orası ne kötü gidiş yeridir.”

Bununla beraber onlar müşriklerin safında gönüllü olarak yer almamışlardı. Ancak onlar hicret emrinin başında saflarını bu müşriklerden ayırmadılar. Savaş meselesi gündeme geldiğinde ise bu müşrikler ile birlikte çıkmak durumunda kaldılar. Daha sonra Allahu Teala şöyle buyurur:

“Erkekler, kadınlar ve çocuklardan (gerçekten) aciz olup, hiçbir çareye gücü yetmeyenler, hiçbir yol bulamayanlar müstesnadır. İşte bunları, umulur ki Allah affeder. Allah çok affedicidir, bağışlayıcıdır.” (4 Nisa/98-99)

Allahu Teala; yaralı olma, aciz olma, esir olma veya hicrete bir yol ve imkan bulamama sebebi ile kafirlerin safından uzaklaşıp, muvahhidlerin safına hicret etmeye güç yetirememeye durumunun dışındaki çaresizlik özrünü kabul etmeyecektir.

saflarına zorla çıkarılmış olmalarına rağmen Allahu Teala onlardan bu özürlerini kabul etmediği gibi onların mustaz’aflar olmadıklarını da beyan etti. Allah (*Subhanehu ve Teala*) şöyle buyurur:

“Kendilerine yazık eden kimselere, melekler canlarını alırken; ‘ne işte idiniz’ derler.” (4 Nisa/97)

Yani, hangi safta yer almaktaydınız? Tevhid ve şeriat safında mı yoksa şirk ve küfür kanunlarının safında mı?!

Onların bu soruya verecekleri açık ve doğru cevap şudur: “Evet, biz müşriklerin saflarında idik.” Ancak bu safın helak olacağını gördüklerinde, bu cevaplarından dönerek mustaz’aflık özrünü beyan ederler. Bu iddialarının kendilerine bir fayda sağlayacağını ve helak olan o müşriklerin safından kendilerini uzaklaştıracığını zannederler.

Bunların, ahiret günü tağut ve ordusunun safından uzaklaşmak için, nasıl çaba sarfettiklerini beyan eden bu ayet üzerinde düşünülmelidir. Onlar daha ilk soruda ve ilk anda saflarında yer aldıkları müşriklerden uzaklaşmak için çabalarlar. Bu insanların ahiretteki çabalarının kendilerine bir faydasının olmamasının sebebi; dünyada o müşriklerden saflarını ayırmamalarıdır. Yine bu insanların meleklerin sorularına karşı verecekleri cevaba da dikkat edilmelidir:

“...‘Biz yeryüzünde çaresizdik’ diye cevap verdiler.” (4 Nisa/97)

Bu, onlara küfür ordularından kalan kötü bir mirastır.

“Bunu, birbirlerine vasiyet mi ettiler? Doğrusu onlar azgın bir topluluktur.” (51 Zariyat/53)

Biz onları Tevhid’e, şirk ve kanunlarından uzaklaşmaya davet ettiğimizde, onların bize verdikleri cevap işte budur.

Ve yine bu askerler hakkında onları savunmak adına mücadele edenlere, bu askerlerin Allah’ın dinindeki hükümleri ve Tevhid’e göre durumları açıklandığında şöyle derler: “...‘Biz yer-

Süfyan-i Sevrî'nin dediği gibi bu büyük ve şeytani bir hiledir ve bu hilenin günümüzdeki ismi; dine ve davaya hizmet etmek veya dinin ve Müslümanların maslahatı şeklinde ortaya çıkmıştır. Ancak bu yaptıkları din ve Müslümanların maslahatı değil, Tevhid'i kendisiyle yıktıkları en büyük sebeptir. Onlar bu iddialarıyla hakkı batıl ile örtmektedirler.

Seyyid Kutub'un (*Rahimehullah*) dediği gibi; bu hile, günümüzde bir çok davetçi için tutundukları bir dal ve Allah'ın dışında ibadet ettikleri bir put olmuştur.

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin (*Rahimehullah*) bu konuda bir fetvası vardır. Ona Ehl-i Sünnet'ten olan bir kişinin davet yöntemi ile ilgili bir soru soruldu. Hakkında soru sorulan bu kişi döneminde saygı duyulan bir kişi idi ve kendisine büyük günahlar işlemek, yol kesmek, adam öldürmek gibi fiiller işleyen bir grubun durumu haber edildi. Bu kişi, kendisine durumları haber edilen bu grubun doğru yolu bulmalarına sebep olmak istiyordu. Ancak bu isteğini bir türlü gerçekleştirilememişti. Son çare olarak onlara içerisinde kötü bir söz olmayan ve davetinin bulunduğu sözleri içeren bir türkü hazırladı ve bunu def eşliğinde onlara dinletti. Bunun üzerine bu gruptan bir çoğu kötülükleri işlemeyi terketti ve hatta küçük günahlardan bile kaçınır hale geldi.

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye (*Rahimehullah*) bu gruba böyle bir yöntem ile davetini ulaştıran adam hakkında özetle şunları söylemektedir:

“Böyle bir yöntem bid'attir. Davet için Allah Rasulü'nün (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yöntemi bizim için yeterlidir.”

Elde edilen neticeler iyi bile olsa, İslam dininde amaca ulaşmak için kullanılacak her türlü araç mübah değildir. Davetçinin amacı, büyük ve temiz olduğu gibi, bu amaca ulaşması için kullandığı araçlar da böyle olmalıdır.

Bilinmektedir ki dünyada en büyük maslahat Tevhid ve en

Allahu Teala, bu müşrik saflardan uzaklaşmaya özendirdiği gibi, bu saflardan uzaklaşanlar için de geniş bir rızık vaad etmektedir. Ayrıca yine Allah (*Subhanehu ve Teala*), kim müşriklerden uzaklaşmak adına herhangi bir şeyi terkederse, ona terkettiği o şeyden daha hayırlısını vereceğini bildirmektedir. Bütün bunlar; dayanakları olmayan bir topluluğun öne sürebilecekleri bahanele-ri çürütmek ve boşa çıkarmak içindir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah yolunda hicret eden kimse, yeryüzünde gidecek bir çok güzel yer ve bolluk (imkan) bulur. Kim Allah ve Rasulüne hicret ederek evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse, artık onun mükafatı Allah'a düşer. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.” (4 Nisa/100)

“Ey iman edenler, müşrikler ancak bir pisliktir. Onun için bu yıllarından sonra, Mescidu'l-Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluktan korkarsanız biliniz ki (Allah) dilerse sizi kendi lütfundan zengin edecektir. Şüphesiz Allah iyi bilendir, hikmet sahibidir.” (9 Tevbe/28)

Yine bu askerlerin veya tağutun destekleyicileri konumunda olan diğerlerinin, çirkin hallerini yamamak maksadı ile ortaya at- tıkları diğer bir iddia ise bu vazifelerinin Müslümanların masla- hatına ve dinin hizmetine yönelik olduğunu söylemeleridir. Oysa ki onların durumunun hakikati; Müslümanların ve dinin değil; ceplerinin, midelerinin ve göbeklerinin maslahatı ve hizmeti için- dir.

Allahu Teala, Süfyan-i Sevrî'ye rahmet etsin. Dostlarına ve yakınlarına; yönetimdeki idareyi ve idarecileri övmemelerini, on- lara yaklaşmamalarını, meclislerine katılmamalarını tavsiye eder ve şöyle derdi: “Emirleriniz (yöneticileriniz) konusunda dikkatli olun. Onlara yaklaşmayın ve hiçbir meselede onlarla birlikte ol- mayın. Size karşı; yönetime yaklaşmanız ve yönetimin işlerine or- tak olmanız durumunda, mazlumun hakkının mazluma iadesinin kolaylaşacağı yönünde söylenen hileli sözlere karşı dikkatli olun. Ki bu hileler şeytandandır.”

büyük bozukluk ise şirktir. Bu büyük maslahata zıt olan bütün diğer maslahatlar reddedilmiştir.

Tevhid'in yüceliğini ve şirkin tehlikesini anlamış olan hiç kimse için, bir maslahatı gerçekleştirmek adına, Tevhid'i yıkan bir balyoz ve şirkin koruyuculuğunu yapan bir bekçi olacak tarzda bir araç kullanması helal değildir. Kişi dinini, maslahatlar için bir kapı ve başkalarının dünyasını kazanmak için boğazlayacağı bir kurban haline getirmemelidir. Bu konuda söz uzundur. Bu nedenle bu konunun kendisine ait özel bir bölümü vardır.²³ Ancak anlayışlı kimse için burada üzerinde durulanlar yeterlidir inşaallah. Kendisinden yardım dilenen yalnızca Allah'tır.

²³ Şeyhu'l-İslam'ın işaret edilen fetvasını kontrol edip gözden geçirdim, güzel ve uygun gördüğüm için, heva ehlinin dine sokmuş olduğu büyük bozukluklarla ilgili önemli bir önsöz yazdım ve bu çalışmayı "el-Kavlu'n-Nefis Fi't-Tahziri min Hadîati İblis" diye isimlendirdim.

benim taptığıma tapmazsınız. Ben sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Sizler de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size; benim dinim banadır.” (109 Kafırun/1-6)

Yine bu işin büyük faydalarından birisi de; pisin temizden ayrılması ve suçluların yolunun ortaya çıkmasıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Suçluların yolu belli olsun diye, ayetleri böylece uzun uzun açıklarız.” (6 En’am/55)

Kim küfrü imandan, kafiri Müslümandan ayıramıyorsa, suçluların yolunu mü’minlerin yolundan ayırması ve mü’minlerin yoluna uyup suçluların yolundan kaçınması için, ona suçluların yolu gösterilmelidir. Yine mü’minlere karşı Allah için sevgi ve kafirlere karşı da Allah için düşmanlık emri, mü’min ile kafiri birbirinden ayırmadan nasıl yerine getirilecek? Ki bu emir, imanın en sağlam kulpudur. Onun terk edilmesinde büyük bir fesat ve kargaşa vardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İnkâr edenler birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz aranızda dost olmazsanız yeryüzünde kargaşa, fitne ve büyük bozgun çıkar.” (8 Enfal/73)

Bu dostluk ve düşmanlık, ancak gereklerinin ameli olarak yerine getirilmesi ile meydana gelebilir. Her iki safı birbirinden ayıramayan bunu nasıl gerçekleştirir? Günümüzün durumuna bakıldığında ise bu konunun terkedilmesinin nelere sebep olduğu ortadadır. Bu emri ihmal eden ve küçümseyen kimselerin, kimi sevdiklerini ve kime öfke duyduklarını, kimi dost ve kimi düşman edindiklerini bilmediklerini görürsün. Allahu Teala ise böyle bir karışıklığı reddetmiş ve şöyle buyurmuştur:

“Öyle ya, (Allah’a) teslimiyet gösterenleri, o günahkarlar gibi tutar mıyız hiç? Size ne oluyor? Nasıl hüküm veriyorsunuz?” (68 Nun/35-36)

SONUÇ

Üzerinde durduğumuz meselenin sonu olarak değil ama kitabımızın sonucu olarak, Tevhid’in hakikatini bilmeyen ve bu tağutların destekçilerini savunanların şu sözlerini de aktarmak isteriz: “Bu askerleri, casusları ve onlara benzeyen tağutun diğer yardımcılarını tekfir etmenin size faydası nedir?”

İlk olarak deriz ki: Onları tekfir etmek Allah’ın hükmü olduğu sürece, hikmetini bilmemiz gereken bir iş değildir. Rahman’ın kullarına düşen görev, bu hükme kalplerini açmak, nefislerini bu hüküm hakkında razı etmek ve Allah’a tam bir şekilde teslim olmaktır.

Sonra deriz ki: Bunun faydası burada sayılarak bitirilemez. Faydası, sadece şirk ve müşriklerden uzak durmayı içeren (İbrahim Milleti olan) ameli Tevhid’i gerçekleştirmek bile olsa yeterlidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: ‘Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtehine/4)

Allah (Subhanehu ve Teala), bizi bu güzel örneğe ve en önemli şartı; şirkten, müşriklerden uzaklaşmak, onları inkar etmek ve düşman edinmek olan yüce dine uymaya, ona yardım etmeye çağırmaktadır. Kafiri Müslümandan ayıramayan kimse için bu nasıl gerçekleşir? Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki: ‘Ey Kafirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Siz de

Bu meselenin bilinmesinin faydalarından birisi de; kişinin içerisinde yaşadığı topluma karşı yapacağı sahih davetin hududlarını ortaya koyabilmesidir. Çünkü kişinin içerisinde yaşadığı toplumun Müslüman bir toplum olması ile müşrik bir toplum olması, yine putperest müşriklerden olan bir toplum olması ile kitap ehlinden olan müşrik bir toplum olması ve yine mürted bir toplum olması ile asli kafirlerden olan bir toplum olması arasında fark vardır. Bunlara karşı uygulanması gereken davet metodunda da farklılıklar söz konusudur.

Bu farka binaen Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), Muaz bin Cebel'i (Radiyallahu Anhu) Yemen'e göndermesi esnasında ona davet metodunu açıklayıcı olarak şunları söylemiştir: "Sen, ehl-i kitap olan bir kavme gidiyorsun. Onları ilk çağıracağın şey, Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet etmeleri olsun (Başka bir rivayette ise; "Allah'ı birlemeleri olsun" diye geçmektedir.) Eğer onlar bu konuda sana icabet ederlerse, Allah'ın onlara gündüz ve gecede olmak üzere beş vakit namazı farz kıldığını bildir..."

Rasulullah'ın (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) onların durumunu ve hükümlerini, sonra bu durum ve hükümlerine binaen uygulanması gereken davet ve muamele yolunu nasıl belirlediği meselesine dikkat etmemiz gerekir. Bu meselenin bilinmesi ile alakalı faydalar çoktur. Ancak üzerinde durduğumuz meselenin farklı olması nedeni ile bu faydaları teker teker burada saymak zordur.

Sonuç olarak bizim nefislerimize ve kendi nefislerine yaptıkları zulümlerden dolayı Tevhid ile şirk ayırımını yapmayanları ve dolayısıyla da bizimle tartışmaya girenleri Allah'tan korkmaya çağırıyorum. Yine bizim ne söylediğimizi dinlemeden ve yazdıklarımızı okumadan, insanları genel manada ve tamamen tekfir ettiğimizi söyleyerek bize iftira atanları da Allah'tan korkmaya çağırıyorum... Onlar, kendisine hiçbir şeyin gizli kalmadığı Rab'e (Subhanehu ve Teala) arzolanlardır. Ve onların tüm sözleri de

"Yoksa iman edip salih amel işleyenleri, bozgunculuk yapanlar gibi mi tutacağız?" (38 Sad/28)²⁴

Allahu Teala, kanın dokunulmazlığı, miras, dostluk, nikah, kestiğinin yenmesi, barış ve sevgiyle muamele ve buna benzer Müslümanların hakları ve kafirlere karşı uygulanması gerekenler ile alakalı olarak hükümler koymuştur.

Bu nedenle, muvahhidlerin yolu ve muvahhidlerin müşrik ve kafirlere karşı muameleleri ile; bu emre gereken önemi vermeyen, hatta bu emre bağlılıkları nedeni ile Tevhid ehlini bid'atçılık ile suçlayan, bazen de şirk ehlinden uzak olmaları ve Tevhid konusundaki bağlılıkları sebebi ile onları tekfir eden, bundan dolayı da hak ve batılı birbirine karıştıran, muvahhidlere ve bu muvahhidlerin davetlerine dil uzatan, onlara düşmanlık eden, bununla beraber Allah'ın düşmanlarına karşı dostluk ve dalkavukluk yapanların yolu arasında, açık bir fark görülür.

Bu iki safı birbirinden ayıramayanlardan bazıları, kafirlerin meclislerine ve buna benzer tehlikeli ortamlarına katıldılar. Müslüman ile kafirin farkını ortaya koyan Tevhid'in maslahatını, kendilerinin maslahat olarak değerlendirdikleri batıllardan ayırmadılar. Bunlar, şirk ehli ile iman ehlini birbirinden ayıran Kur'an hidayetinden yüz çevirmektedirler.

²⁴ Ayrıca bu konuya gereken önemi vermeyenler, bu meseleden genel olarak uzak durulması yönünde çağrı yapanlar, günahkarları Müslümanlardan üstün tutanlar; "tekfir" ile suçladıkları muvahhidleri engelleyebilmek için müşrik ve günahkarlardan yardım isteyenlerdir. Buna örnek olarak Ali el-Halebi'nin, çocuklar tarafından kendisine sorulan bir soruya verdiği cevabını sunabiliriz. Ki ona sorulan soru şu idi: "Günümüzde bu tekfircileri yönetime ve güvenlik görevlilerine şikayet etmek caiz midir?" Bu soruya karşı Ali el-Halebi'nin verdiği cevap ise şudur: "Eğer bu kişilerin durumu, ümmetin ifsadına ve dalaletine sebep olacak bir halde ise bunları güvenlik görevlilerine şikayet etmek vaciptir...!" Onun bu sözü Berbehari'nin "Şerhu's-Sünne" isimli kaset serisinin 11 nolu bölümünde bulunmaktadır.

Bizimle tartışmaya girenlere diyoruz ki: Allah'tan korkun, *"Hakkı batıla karıştırmayın ve bile bile hakkı gizlemeyin."* (2 Bakara/42) Bizimle sizin aranızda Allahu Teala'nın Kitabı ve Rasulü'nün (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Sünneti vardır. Bunun dışında bir hükmü kabul etmeyiz. Allah'ın (Subhanehu ve Teala) Kitabı'ndan ve Rasulü'nün (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Sünneti'nden, söylediklerimizi yalanlayan bir delil getirin. Bu getireceğiniz delil sebebi ile bizi Allah'ın izniyle en mutlu insanlar ve bu delile uyan ilk kimselerden göreceksiniz.

"De ki, sözünüz doğru ise delillerinizi getirin." (27 Neml/64)

Kitap ve Sünnet üzerine bina edilen şer'i bir delile dayanmayan boş dedikodular, kuru safsatalar ve batıl ithamlara gelince; şüphesiz bunlar sahiplerine geri çevrilecektir. Şer'i delili kabul etmeyen, ona uymayan ve bu delile itaat etmeyen kimsede hayır yoktur. Sözün uzatılması ya da kısaltılması ona fayda vermez. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Artık Allah'tan ve O'nun ayetlerinden sonra hangi söze iman edecekler?" (45 Casiye/6)

Allahu Teala, İbnu'l-Kayyim'a rahmet etsin. O (Rahimehullah), "Nuniyye" isimli kasidesinde, Kitap ve Sünnet hakkında şöyle der:

*"Kime bu ikisi yetmezse
Zamanının en kötü olaylarının şerlerinden Allah onu korumaz.
Kim bu ikisiyle şifa bulamazsa
Kalp ve bedeninde Allah'tan şifa bulamaz.
Kim bu ikisiyle zengin olmazsa
Arş'ın Rabbi onu darlığa ve yokluğa atar.
Söz, yüce kimselerle birlikte dir,
Hayvan seviyesinde olan rezillerle değil."*

Allahu Teala'nın salat ve selamı, Peygamberimiz Muhammed'in (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), onun âlinin, bütün ashabının ve O'nu dost edinenlerin üzerine olsun.

küçük veya büyük olarak işlediklerinin kayıtlı olduğu kitapta kendilerine sayılacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir." (33 Ahzab/58)

Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur: "Kim mü'mine onda olmayan bir şeyi (kötülüğü) nisbet ederse, ta ki söylediği bu sözün dayanağını getirinceye kadar irin çukurunda hapsedilir."²⁵

İşte açık bir şekilde diyoruz ki: Biz, hiçbir Müslümanı, helal saymadıkça kişiyi küfre sokmayan hiçbir günah nedeniyle tekfir etmeyiz. Tağut düşmanlarımızın ve İrca cemaatlerinden bize düşmanlık iftirasını atanların söylediği gibi, bütün insanları genel manada tekfir etmeyiz. Ancak Tevhid'i yok eden, yok olmasına yardımcı olan, onu ortadan kaldıran bir şeyi yapan, şirk ve putperest düşmanlarının zaferi için, Tevhid ehlini düşman edinen ve muvahhidler aleyhinde onlara yardımcı olanları tekfir ederiz.

Ve bilmekteyiz ki küfrün şartları ve engelleri vardır. Şartlar gerçekleşmedikçe ya da engeller ortadan kalkmadıkça kimseyi tekfir etmeyiz. Herhangi bir küfre sebep olacak söz veya amel işlemiş birisi hakkında eğer ki tekfirine mani olacak bir engel bulursak, bu kişiyi tekfir etmeyiz.

Bu sayfalarda konuştuğumuz bütün bu şeyler; dini inkar eden putperestler, şirk askerleri ve Tevhid düşmanlarının küfrü hakkındadır. Onlar, Tevhid ehliyle savaşanlar, şirk anayasasına ve sonradan ortaya konulan kanunlara yardımcılık yapanlardır.

Bizim yanımızda bunları işleyenlerin küfrü güneşin en aydınlık halinden bile daha açıktır. Bunların küfrüne hükmetmemizin delilleri ise hevalarımıza veya başkalarını taklit etmemize ya da istihšana değil tamamen şer'i nasslara dayanmaktadır.

²⁵ Ebu Davud, Taberani ve diğerleri rivayet etmişlerdir.

ÇIKTI

İrca Saldırılarına Karşı ŞÜPHELERİN GİDERİLMESİ

Murat Gezenler

Ey okuyucu kardeşim! İşte "İrca Saldırıları Karşısında Şüphelerin Giderilmesi" ismini vermiş olduğumuz bu kitabımızdaki her bir konu şeytanın, dostları vasıtasıyla insanları hak yoldan alıkoyabilme adına ortaya attığı şüphelerden her birine cevap mahiyetindedir. Bu şüpheler, özellikle tevhide davetimiz esnasında bire bir karşılaştığımız ve işittiğimiz ya da İrca ehlinin kendi sohbetlerinde dile getirdikleri iddialardan derlemiş olduğumuz şüphelerdir. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın "*Ey iman edenler, Allah için hakkı ayakta tutanlar ve adaletle şahitlik edenler olunuz. Bir kavme olan kininiz, sizi adaletsizliğe sevketmesin. Adaletli olun. Çünkü bu, takvaya daha uygundur*" (5 Maide/8) emri gereği şüphe ehlinin her bir şüphesi, üzerinde herhangi bir eksiltme, arttırma veya saptırma da bulunulmaksızın objektif bir şekilde ele alınmış, şüphelerini süsleme adına öne sürdükleri deliller en ince ayrıntısına kadar zikredilmiş daha sonra da bu şüphelerin giderilmesine dair en net bilgiler sunulmaya çalışılmıştır. Bu hususta kendilerine asla zulmedilmemiştir.

İÇİNDEKİLER

Sunuş.....	5
Mukaddime.....	11
Birinci Şüphe: Kufrun Dune Kufr Şüphesi.....	15
1- Tevhid Şehadeti İki Asıl Rükundan Oluşur ve Bunlardan Biri Olmadan Diğeri Tek Başına Fayda Sağlamaz.....	17
2- Allah'ın Dini ve Şeriatı İle İstihza (Alay) Etmeleri.....	19
3- Doğu ve Batı Müşrikleri İle Olan Dostlukları ve Muvahhidlere Karşı Onları Desteklemeleri Yönüyle Küfre Girmeleri.....	20
4- Allah'ın Dinine Bedel Olarak, Demokrasiyi Din Olarak İstemeleri Sebebi İle Küfre Girmeleri.....	21
5- Kendi Nefislerini ve Allah'ın Dışında Rabler Edindikleri Şeyleri, Allah'a Eş Tutmaları Açısından Küfre Girmeleri.....	23
6- Allah İle Beraber Yasa Koymaları Yönünden Küfürleri.....	24
İkinci Şüphe: Tağut ve Destekçilerinin "La İlahe İllallah" Demeleri.....	33
Üçüncü Şüphe: Tağut ve Destekçilerinin Namaz Kılıyor Oruç Tutuyor Olmaları.....	47
Dördüncü Şüphe: "Kim Bir Müslümanın Kafir Olduğunu Söylerse Bizzat Kendisi Küfre Girer" Sözü.....	55
Beşinci Şüphe: Cehalet Özü.....	61
Altıncı Şüphe: İkrâh (Zorlama), Müstaz'af Konumunda Olma, Rızık ve Maslahatı Bahane Olarak Öne Sürmeleri.....	73
Sonuç.....	83
İçindekiler.....	89

PEK YAKINDA

HAKİMİYET ALLAHINDIR

**Muasır Alimlerden Hakimiyet
Mefhumuna Dair Makaleler**

Yeryüzünde herhangi bir devlet Allah'ın indirdiğiyle hükmetme ilkesini kaim kılmaya çaba gösterse ya da Allah'ın hükmüyle, Rahman'ın indirdikleri ile muhakeme olma ilkesini benimserse derhal o devlete karşı savaş ilan edilir. Dört bir taraftan kuşatılır... Darmadağın edilmeye çalışılır... Üzerine füzeler fırlatılır, bombalar yağdırılır....

İşte bugün bu durumu en canlı hali ile yaşamaktayız. Afganistan'da... Küçük bir topluluk Allah'ın indirdikleri ile hükmetme endişesi taşıdığı için dünyanın dört bir tarafından saldırıya uğradı. Küfür tek millet oldu... Bütün güçleriyle birleştiler ve mazlumlara karşı savaş ilan ettiler...

ÇIKTI

MİLLET-İ İBRAHİM

Ebu Muhammed el-Makdisî

Bu nitelikleri hak eden tek bir şariat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri cahillikten kaynaklanan hevalardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün hevaları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın şariatından sapıp hevalara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü hevalarına, ihtiraslarına uyan kimseler, şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindedirler. Bunun için şeriati benimseyen birisi, onların yardımını ummamalıdır. Çünkü onlar birbirlerine yardım eden birleşik bir cephe'dir. Üstelik onlar dava adamına zarar veremeyecek kadar zayıftır, güçsüzdürler. Ona verebilecekleri tek şey bazı eziyetlerdir... Çünkü Allah (*Subhanehu ve Tealâ*) onun velisi ve yardımcısıdır. Allah (*Subhanehu ve Tealâ*)'nın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerede, muttakilerin dostu olan Allah'ı dost edinen şariat izleyicisi nerede?"

"Şüphesiz Allah, takva sahiplerinin velisidir." (45 Casiye/19)

İşte yol budur... Var mı yürüyecek yigit?!

Çıkan Kitaplarımız

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

16- Cehalet Özü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair

Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad

Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğitiminde Nebevî Yöntem ve Fesad

Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkacak Kitaplarımız

1- Hakimiyet Allah'ındır

Derleme

2- Yeni Başlayanlar İçin Tevhid Dersleri

Ebu Sehran es-Suri

3- Ey Zindan Arkadaşlarım 3

Ebu Muhammed el-Makdisî

4- İrca Saldırıları Karşısında Tevhid Müdafası

Murat Gezenler

5- Zikir Ehline Sorun

Tevhid ve Cihad Minberi

6- Zadu-l Mücahid

Ebu Hamza el-Muhaciri